

Tufanın Gerçeği

1985'te basılan İlmi ve Edebi Yönleri İle Kur'an Kıssaları¹ isimli deneme kitabımda Tufan ve Nuh ile ilgili literatürün evrensel olduğu; bunun sadece birey bazında olmadığı gerçeği, kısa işaretler ile yazılmıştı. O zaman bir-iki akademisyen ilahiyatçı ve tarihçi, bu kitap olmadan tarih ve tefsir ilimleri anlaşılmaz, demişlerdi.

1996'da Kur'an'ın Evrenselliği kitabımda beş-altı kıssa daha bu şekilde tefsir edildi. Nihayet *Kur'an, Tevrat'ın kopyasıdır, Tevrat Sümer Efsanelerinin kopyasıdır. Allah, din ve metafizik diye bir şey yoktur*, söylemi Ulusalcılar tarafından tekrarlar değişik medya araçları ile dile getirilince, Tevrat ile ilgili 280 sayfalık bir kitabı, 1998'de yayınladım. Bunda Tufanın evrenselliği ile ilgili bir kısım yeni tespitler, yapıldı. Daha sonra 14 yıl boyunca, Tevrat'ın ana konularından olan Âdem, İbrahim, Musa ve Süleyman kavramlarının gerçek manaları ile ilgili 300 sayfalık bir çalışma ortaya çıktı. Bunun üzerine; Âdem bahsinde bütün detaylar izah edildiği gibi, Tufan ile ilgili bütün detaylar açıklanmazsa olmaz ve bu zincir tamamlanmaz, dedim.

İşte bu azimden ve bir tabip kardeşimin bana Tufan ile ilgili mitolojik dokümanları temin etmesinden ve benim, 20 yılı aşkın kutsal kitapları tahlil yeteneğimin inkişafından bu gelen uzun makale ortaya çıktı. Uzun diyorum; çünkü konunun içinde çok detay var. Ve her birisi, detay olmasına rağmen önemli açıklama istiyor. Bununla beraber, meseleyi sekiz ana başlık altında tasnif ettiğimden, dolayısıyla bütün başlıklar birbirini açtığından ve birbirine delil olduğundan; müstakil bir kitap yazmayı gerektiren bu konu, bir makale çerçevesinde akla ve göze gösterilmiş oldu. İşte:

Birinci Madde:

Tufan Kelimesinin Etimolojisi

Tufan kelimesi Arapça ve diğer Sami dillerde var olan bir sözcüktür. Kelimenin kökü, TWF'dir. Bizim Türkçede dolaşmak manasında kullandığımız *tavaf* kelimesi ile aynı kökü paylaşıyor. Tufanın tavaftan farkı 'an' ekini almış olmasıdır. Bu ek, fazlalık ve mübalağalı durum bildirmek içindir; şükran ve sübhan gibi. Bu kelime Batı dillerine *tayfun* olarak geçmiştir. Bilindiği gibi tayfun, önce yavaş dönen, sonra dönmesi gittikçe hızlanan ve hızına göre büyük su baskınlarına sebep olan kıta çapında fırtına demektir. Ve yine bilindiği gibi; 20 bin sene öncesine kadar Kuzey Yarım Küre, Akdenize kadar buzullar ile kaplı idi. Son olarak buzulların erimesi ve dünya ikliminin bugünün seviyelerine gelmesi sekiz bin sene sürdü. Ancak bundan sonra insanlar yerleşik düzene geçtiler; yer altında da olsa mabet ve köyler kurdular. Ki Şanlıurfa, Göbeklitepe'de çıkan belgeler, bunun 12 bin sene önce başladığını gösteriyor.

¹ Bu kısa, yetersiz, küçük boy 200 sayfalık çalışma, daha sonra Peygamber Kıssaları Hakkında Bilmediklerimiz ismi ile büyük boy 400 sayfa olarak yayınlandı. Bundan sonra da bu alandaki çalışmalarım devam etti. Şimdi topluca basılsa bu çalışmalar tam iki cilt kitap olur.

Etimolog Sevan Nişanyan, Tayfun kelimesi için Çince büyük yel manasına gelen Teni-Fung veya Yunanca fırtına tanrısı olan Thyphondan; iki kökü ihtimalen söylüyorsa da kilo ve gram kelimeleri gibi; bu kelimenin de Arapça olması ve Endülüs üzerinden İngilizceye geçme ihtimali daha yüksektir. Yunancasının Sami dillerinin atası olan Akkadçadan geçme ihtimali de var. Nitekim Yunancada yer altı dünyasına (cehenneme) bakan tanrının (ruhani yapının) ismi Hadestir. Bu da kirli ve necis manasında bütün Sami dillerde var olan bir kavramdır.

İkinci Madde:

Tufanın Tarihi ve Umumiliği

Çok uzun bir dönem devam eden buzulların erimesi ve getirdiği sel felaketler, bütün bölgeleri ve bütün insanları etkilediğinden Tufan ile ilgili bilgiler mitolojik de olsa, bütün milletlerde var olmuştur. Çünkü birden olmazsa da son sekiz bin senede belki sekiz bin tufan ve tayfun olmuştur. Demek Tufanın bütün dünyayı su altında bırakması söylemi, bu tufanların uzun süreli olmasındandır. Daha sonra açıklayacağımız gibi umumiliğin bir sebebi de Tufanın edebiyata geçmiş olmasıdır. İnsanlığın bilinç derinliklerinde metafizik bir arketip olmasının yanında dinî literatür, bu metafizik arketipi somutlaştırdığı için, yine tufan bütün dünyayı kuşatmış gibi görünüyor.² **Hulasa:** Bu dört sebepten dolayı; Tufan yeryüzünün bütün yüksek dağlarını su altında bıraktı, denilmiştir. Dindar insanların, özellikle ilahiyatçıların, bir öğrenci kadar dahi fizik bilmiyorcasına Tufanı böyle anlatması, insanlık için tam manevi bir yıkım olduğu gibi; bir kısım Müslüman ilahiyatçıların tufan yöreseldir, Şırnak'ta bulunan Cudi dağına kadardır; demek Tevratın bütün bilgileri muharreftir, hurafedir demeleri ise, tam kültürel bir ölümdür. Çünkü böyle bir söylem, sahiplerinin şu üç temel bilgiyi bilmediklerini belgeliyor. Bu da insanlığın yakında tamamen manevi bir tufana maruz kalacağını gösteriyor.

Bu konuda Üç Temel Bilgi

a) Cudi veya Ağrı dağına kadar yükselen bir su, karadaki bütün canlıların ölmesi demektir. Yani buralara kadar çıkan bir su baskını lokal olamaz. Ah bu ilahiyatçılar biraz fizik, biyoloji ve ekoloji bilseler!

b) Tevrat, arketip manası ile Tufanı umumi olarak gösteriyor. Kur'an bu konuda Tevratı tasdik ediyor. Keşke Hristiyanlar ve Müslümanlar, kendi kitaplarının arketip ve gaybî boyutu anlattığını anlasalardı da birbirinin kitaplarını karalamasalardı. Çünkü bu çağımızda böyle kavgalar, artık sadece çocuk beyinliler arasında cereyan ediyor.

c) Hristiyanlar da Müslümanlar da bir buçuk milyon türün 1500 metre karelik bir gemiye sığmayacağını keşke anlasalardı. Bazı Evanjelistlerin, Biyoloji profesörleri oldukları halde bunu bilmemeleri ve insanlığın ömrünü 6-7 bin sene olarak göstermeleri insanlığın dil ve din konusunda ne kadar acı bir durumda olduğunu gösteriyor. Tekrar olacak ama çocuklar için tekrar gerekir. Tufanın, bütün dünyayı su altında bırakan ve bütün kara hayvanlarının neslini tüketen bir musibet olarak anlatılmasının ve anlaşılmasının sebebi şu beş noktadır:

a) Sekiz bin sene tekrarlanan bir olay, yani birçok tufan, anlatılmıştır. Eskiden iletişim ve yazı olmadığı için bunların her birisi ayrıca kayıt altına alınmamıştır. Her bir memlekette olan bu gibi büyük tayfunlar, bütün dünyada olmuş olarak algılanmıştır. Çünkü eski insanlar, dünyayı kendi memleketlerinden ibaret biliyorlardı.

² Mesela Sümerlerde, Hititlerde, Yunanlarda, Azteklerde ve Çinlilerde bu tufan bahsi az farklar ile geçmektedir.

b) Bu konudaki en eski yazılı kayıtlar Milattan 5-6 bin sene öncedir. Hâlbuki Orta Doğuda gerçekleşen tayfunların muhtemel tarihi, Milattan 10-12 bin sene öncesine dayanıyor.

c) Eskiden dil, anlatım ve iletişim imkânları az olduğundan ve insanların varlık algısı kısıtlı olduğundan; her küçük olay sonsuzmuş gibi anlatılırdı. Ve zamanla öyle algılandı.

d) Gılgamış Destanındaki anlatım ise binlerce sene önce olmuş bir olayın Milattan önceki bin yılında tabletlere geçirilmiş şeklidir. Yani çok yenidir.

e) Bu Destan, Akadların mitolojisi ile karışık olarak kaydedilmiştir. Tevrat'ın metninde de Tufanın arketipal ve tarihî yönü iç içe anlatılmıştır. Tarihî yön derken sakın bunu bilmem Tufan hangi bin senede başladı, hangi bin senede bitti, gibi anlamayın. Sadece Tufan ve Nuh, bütün insanlığın her safhasında var olduğu için biz tarih diyoruz.

Mesela: Âdem; insanlığın, dili, giysiyi ve ziraatı öğrendiği dönemin ifadesidir. Bu öğrenme hakikati, herhangi bir zamana bağlı değildir. Bazı insanlar, 15 bin sene önce Âdem oldukları gibi; bazıları bin yıl önce, bazıları sadece 300 yıl önce Âdem olabildiler. Nitekim henüz Âdem olamayan bazı kabileler yeryüzünde şimdi de var. İşte aynen bunun gibi Nuh; insanlığın, dindarlaştığı, ibadete ve ziraata başladığı dönemin ifadesidir. İnsanlık neslinin devamı ancak bu gibi değerlerle; ibadet, ziraat, hukuk ve benzeri ilkelerle elde edildiğinden insanların çoğu Nuh'tan çoğaldı, denilmiştir. Demek Tufan, bu insanî ve dinî değerlere ve yenilenmeye ayak uyduramayanların zaman denizinde boğulmasıdır. Nitekim bugün antropolojik ve genetik bilgiler ile biliyoruz ki; insanlar, yetmiş beş bin sene önceden yeryüzüne dağılmışlardır. Hâlbuki Tufan en fazla 15000 sene önceye dayanan bir süreçtir.

Hulasa: İnsanlık başta vahşidir; sonra göçebe (bedevi) oluyor. Sonra Âdem oluyor. Sonra Nuh dönemi başlıyor. Bütün bu süreçler ise sadece bir kereye mahsus değildir; tarihte olup bitmiş şeyler değildir. Hala da bu süreçler devam ediyor. Hemen hatırlatalım ki; bütün yanlış anlaşılmalara rağmen, bizi bugün Âdem yapan, inançlı ve hukuka saygılı kılan, bu bilgilerin bize dinî metinler üzerinden gelmesidir. Bu kitapta, Tevrat ve Kur'an'ın metin tahlillerinde bunun birçok delilini göreceksiniz.

Üçüncü Madde:

Tufanın Arketip Bir kavram Olması

Psikoloji ve bilinç ile ilgilenenler çok iyi bilirler: Bazı evrensel, hayatta her zaman var olan ve iz bırakan bazı olay ve nesneler, önce insanın ruh yapısında; sonra edebiyatında birer sembol olarak kaydediliyorlar. Freud bu kayıt sisteminin sadece insanın bilinçaltı yapısına mahsus olduğunu ve bunların beyinde birer imaj olarak algılanmasının yanılsama olduğunu iddia etti. Onun öğrencisi olan Carl Jung, bu iddiaya karşı geldi: Bu simgelerin ve imajların sadece insana has olmadığını; bütün varlığın ve hayat sistemi içinde önemli birer bilinç kodları olduğunu söyledi. Bu kodların asıl yapısı tarihten kaynaklanan bir yanılsama değil de bütün zamanlarda hatta zamanlar üstü katmanlarda var olduğunu söyledi. Uzun araştırmalar ve seyahatler sonucu bu söylemini belgeledi. Arketip literatürün asıl kaynağının metafizik âlem olduğunu gösterdi. Mesela birbirinden kopuk yaşayan ve daha önce tamamen farklı geçmişleri ve tarihleri olan insanlar, rüyalarında aynı sembolleri görüyorlar. Ve bu semboller, bütün rüyalarda aynı manaya geliyor.

Ve mesela çağ ve coğrafya olarak tamamen birbirinden kopuk olan dinî ve mistik hareketlerin liderleri, aynı kavramları kullanmışlardır. Cennet ve cehennem, melek ve ruh ve varoluş ile ilgili diğer literatür yüzde doksan hepsinde aynıdır. Demek Nuh da Tufan da arketipal kavramlardan biridir. Ve çok önemli dönemlerin simgesel izahıdır. Tevrat, bu kavrama 6 bap ayırmış. Ben sadece 6. babın yani bu konudaki ilk babın 6 ayetini açıklamak için 60 sayfa yazdım; ancak olayın antropolojik, sosyolojik ve psikolojik yönünü tefsir edebildim. Bu kitabın bundan önceki bölümlerine bakabilirsiniz.

Tufanın arketipal bir kavram olduğunun delilleri:

1) Tufan öncesini anlatan Tekvin 6. babının ilk dokuz ayeti, insanlık tarihinde çok önemli bir devrin başlangıcını anlatıyor; şöyle ki: Eski insanlarda birey benliği tam oluşmadığı için onlarda ölüm, yüzyıllık birey ömrü ile değil de dönem ömrü olan bin yıllar ile sayılıyordu. Daha sonra insanlar soyut değerleri öğrenip tarihin akışını hızlandırdıklarında birey olarak ömürler ölçüldü; toplumda diyalektik yapılar oluştu, ölümler arttı. Bu diyalektik yapının en önemli noktası da medeniyet ve vahşet kavramlarının çatışması ve yer yer yıkımda iş birliği yapmasıdır. Bu nokta, Tekvin, altıncı bapta açıkça vurgulandığı gibi; Tufan ile ilgili Gılgamış Destanında da açıkça ifade edilmiştir: Mesela; medeni Gılgamış ile tüylü, vahşi Enkidu iş birliği yapıyorlar; beraber ölümsüzlüğe çare arıyorlar.

2) Su, gemi, toplu ölümler, edebiyatta zahiri manalarından daha çok arketip ve sembol manaları ile kullanılmışlardır.

3) Tevrat'ta Tufanın bir daha olmaması için *gökkuşağı* açıkça bir sembol olarak kullanılmıştır. Bunun manası da şudur: Hava ve su kirlenmedikçe yani tabiat dengesi bozulmadıkça, Tufan olmayacaktır. Demek ne zaman tabiat dengesi bozulsa mutlaka bir tufan ve yıkım olacaktır. Buzulların erimesi ile dünya ikliminde en büyük dengesizlik gerçekleştiğinden o dönemlerde birçok tufanlar olmuştur.

4) Gökkuşağı renklerinin ve oranlarının dengesi ise sosyal dengeleri ifade ediyor. Demek ilk medenileşmelerde bir yandan soyut değerleri öğrenmiş, medenileşmiş, aşırı zekilerin diğer masum insanlara zulmetmesi, öte yandan vahşi insanların medeniyetleri yağmalaması, büyük İlahî bir tufan ile cezalandırılmıştır.

5) Tevrat ve Kur'an metinlerinin açıklamasında birçok delil daha göreceğiz ve anlayacağız ki: Tufan meselesi, sadece tarihî bir olay değil de evrensel ve arketipal bir gerçekliktir. Her zaman her dönemde bu mananın bireysel numuneleri var olmuştur.

Dördüncü Madde:

Tufan Değişim ve Çağ Atlamanın İfadesidir

Bütün büyük değişimlerde büyük yıkımlar söz konusudur. Her diriliş bir ölümün sonucudur. İnsanlık tarihinin en büyük değişimi, soyut değerlerin öğrenilmesi, insanların mülkiyet ve evlilik gibi gerçekleri bilmesi olduğundan en büyük yıkım ve ölüm olan en büyük Tufan bu dönemlerde insanların başına gelmiştir. Tevrat/Tekvin 6-11. bablarında göreceğimiz gibi bu dönemlerde şu altı büyük değişim gerçekleşmiştir:

a) Başta eşlerin biri diğerine sahip çıkması şeklinde gerçekleşen mülkiyet kavramı, insanlık psikolojisine, sosyolojisine ve daha sonra tarihine girmiştir. Eşlerin birbirine sahip çıkması diyorum; çünkü ilkel dönemlerin çoğunda anaerkillik, babaerkillikten daha çok vardı.

b) Yani insanlar, vahşet ve bedeviyet dönemlerinden sonra soyut değerleri öğrenmişlerdir ve bu sayede bireyin benliği oluşmuştur. **c)** İnsanlar ilk dönemde eti çiğ olarak yedikleri halde bu yeni dönemde pişirme işlemi öğrenilmiştir.

d) Eskiden bütün toplum bir sınıf iken, bu yeni dönemde zayıf-fakir, medeni-vahşi, dindar-dinsiz şeklinde birçok sınıf ortaya çıkmıştır. **e)** Bu dönemde kurban kesme seremonisi, bir ibadet olarak icra edilmeye başlanmıştır.

f) Bunların ardından tarım kültürü oluşmuştur: (Buna İşaret olarak; Nuh, tufandan çıkınca bir kurban kesti ve daha sonra bir bağ dikti, denilmiştir.)

1. ve 2. Dünya Savaşlarındaki zayıf, tarihteki bütün zayıftan daha fazladır. En büyük tufan 20. asırda oldu, diyebiliriz. Bu maddi-manevi tufanın sonucu insanlık 20. asırda yüzlerce asır kadar gelişti. Galiba önümüzdeki çağda büyük bir çevre tufanı olacak. Muhtemelen insanlık bu sayede dünyayı bir cennete çevirecek; diyalektik süreçten çıkıp melekleşecek veya uzayda kendine yeni yerler arayacaktır.

Beşinci Madde: Tufan ile ilgili Tevrat'ın 6-11. bablarının Açıklaması

Tufan Öncesini Anlatan

6. Babın 1-8. Ayetlerinin Açıklaması

Bu sekiz ayette 12 cümle var ki; her birisi bir makale kadar mana içeriyor. Ayrıca görüleceği gibi bu manalar çok ince ve derindirler. O kadar ince ve derin manalardır ki; yedi tercümeden hiçbirisi diğeri ile aynı şeyi vermiyor. İşte:

“Ve vaki oldu ki (yeni bir döneme geçildi:) Toprağın yüzü üzerinde (toprağı mülk edinmişler olarak) adamlar çoğalmaya başladı.” Daha önce insanlık çocukluk döneminde olduğundan kişilik, benlik ve aidiyet duyguları olmadığından bütün insanlığın ismi *adam* idi: *Allah, onların adını Adam koydu.* (Yaratılış, 5/3)

Sonra bu kişilik, benlik, mülkiyet duygusu ve bireysellik gelişti. Bu sefer her bir insan, bir adam sayıldı. Onun için 6/1. ayet, *adam* kelimesi yerine *adamlar* ifadesini kullanıyor. Yeni yeni filizlenen bu inanç, benlik, mülkiyet gibi duygular, insanı tamamen soyut değerleri esas alan bir varlık yaptı. Tevrat'ın tabiri ile: İnsanlar Allah'ın Oğulları oldular. Her bir birey, bu değerler ile bu duygu ve düşünceler ile bir tür gibi oldu. Soyut ve kutsal değerleri öğrendiler ve yaşadılar. Allah'ın oğlu olmayı hak ettiler. Burada Allah oğulları denmesi yani mesela Rab oğulları denmemesi, bu anlattığımızın önemli bir delilidir ve Tevrat'ın bir mucizesidir. Çünkü Allah kelimesi soyut varlığın ifadesidir. Bu dönemde inanç, bilim (nedensellik), mülkiyet ve hukuk oluştu; insanlar artık bu kadın benim eşimdir, bu toprak parçası benimdir, demeye başladılar.

“Allah oğulları (soyut manaları ve soyut duyguları bilenler) adam kızlarının (insanın beden yönünün ve eş olma özelliğinin) güzel olduklarını gördüler.” Yani estetik bir anlayış, seçme yetisi ve eş kavramı gelişti. *Bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar.* Yani benlik, bireysellik, seçim duygusu ve hukuk geliştikten sonra insanlar evlenmeye girişti; aile kurmaya başladı. Daha önce ise, sürü tarzında ürüyorlardı.

“*Ve Rab, ‘Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir. Çünkü (artık) o da ettir’ dedi.*” Yani insanlık kolektif bir kişilik iken bu kişilik ve onu sağlayan İlahî ruh adeta ebedî olarak yaşıyordu. Tür için ölüm ve yokluk söz konusu değildi. Fakat insan bireyselleşince, bu bireysel kişiliği sağlayan İlahî ruh ve benlik, artık ebedî değil idi; yeni yapı, soyut kolektif bir şey değil de artık ölümlü bir et idi. **Bu bireyin günleri yüz yirmi yıl olacaktır.** Evet, insanlığın ortalama yaşı altmış yıldır. Nihai doğal ömrü ise, 120 senedir. Çok ilginçtir ki; yemek manasına gelen *taam* kelimesinin sayısal değeri, 120 olduğu gibi; randevu manasına gelen *mew'id* kelimesinin sayısal değeri de 120’dir

Bu tercümede *Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir*, ifadesinin manası, burada soyut ruh ve benlik, maddi bedene hizmet ettiği için bu bir nevi çekişme gibi oluyor. İbranice aslı olan **yedinu** kelimesi, düzeni sağlayan veya düzene itaat eden demektir. Bu kelime, hayat düzeni manasına gelen *din* kelimesi ve ekonomik düzen (borç) manasına gelen *deynden* türetilir. Evet, düzen manası, benliğin ve ruhun güzel bir tarifidir. Fakat maalesef Yahudi Cemaatinin yaptırdığı çeviride, kelimenin etimolojisine hiç uymayan o kadar çok farklı manalar verilmiş ki bu temel mana kaybolmuştur. Bu ifade diğer tercümelerde şöyledir: *Rab, ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak; çünkü o ölümlüdür, dedi.* (Yeni çeviri) *Rab dedi: Ruhum ebede kadar insanda durmayacak; çünkü o bir beşerdir.* (1908 Arapça baskı ve 1885 Osmanlıca baskı) *Ruhum ebede kadar insan içinde çalışmayacaktır: Çünkü o fani bir beşerdir.* (Yeni Arapça tercüme: injeel.com)

“..... o günlerde hem de ondan sonra yeryüzünde **Nefilim** vardı.” **Nefilim**, Tevratın dipnotunda iri adamlar diye çevrilmiş ise de bu kelime, etimolojik olarak fazlalık adamlar manasına gelir. Fazladan ibadet demek olan *nafile* kelimesi, bununla aynı köktendir. Bu kelime, medenileşmeyen, sisteme entegre olmayan, vahşi ve fazlaca güçlü adamlar demektir. Evet, ilk dönemlerde vahşi insanlar (evlilik ve mülkiyet nedir bilmeyenler) var olduğu gibi bugün de vardır. Onun için metinde ondan sonra da vardılar, deniliyor. Evet, tarih boyunca vahşiler, medeniyeti ve mülkiyeti yağmalamışlardır. Çünkü vahşilerin hiçbir soyut değeri yoktur ki onları frenlesin.

Bu vahşet ve medeniyet kavgası, her zaman var olan bir sorun olmuştur. Bu sorun yanında; ikinci bir sorun medeni insanlar oldukları halde güçlü ve şöhretli olduklarından cebren ve zorla diğer masum insanların ellerindeki mal ve namusu gasp edenler daima var olmuştur. İlk çağlarda bu zorbalık ve saldırganlık daha çok olduğu için bazı tercümelerde bunlar ezelden beri var idi deniliyor. Hâlbuki hiçbir şeyin ezeli olmadığı herkesçe malumdur. Fakat bunlar şöhretli ve güçlü oldukları için kendilerini ölümsüz sanmışlar; topluma kendilerinin hükmünü asla zeval bulmaz, göstermişlerdir; çağlar boyunca daima medeni insanlara saldırmışlardır. Tevrat bu medeni zorbalara *amalek*³(devler) diyor. Arapça ve Osmanlıca çeviri bu kelimeyi *cebabire* (cebarlar) diye çevirmiştir. Fakat *cebabire* ile *nefilim* bir tek cins vahşiler ve saldırganlar sanılınca mana kaybolmuştur.

³ Bu Amalek kavramı için, Çıkış kitabının 17. babının 8-16. ayetleri bu verdiğim mananın bir açıklamasıdır. Şöyle ki: ⁸*Ve Amalek geldi ve İsrail'e Refidimde cenk etti.* ⁹*Ve Musa Yeşua dedi: Bize adamlar seç ve çıkıp Amalekle cenk et; yarın ben, Allahın değneği elimde olarak, tepenin başında duracağım.* ¹⁰*Ve Yeşu Musanın kendisine dediği gibi yaptı ve Amalekle cenk etti ve Musa (şariat) Harun (velayet) ve Hur (sanat) tepenin başına çıktılar.* ¹¹*ve vaki oldu ki, Musa elini kaldırdığı zaman, İsrail galip geliyordu ve elini indirdiği zaman, Amalek galip geliyordu.* ¹²*Fakat Musanın elleri yoruldu ve bir taş alıp onun altına koydular ve üzerine oturdu ve Harun ile Hur, biri bu yandan diğeri o yandan, ellerini yukarı tuttular ve güneş batıncaya kadar elleri sabit kaldı.* ¹³*Ve Yeşu Amaleki, ve kavmini kılıç ağız ile kıldı.* ¹⁴*Ve Rab Musaya dedi: Bunu anılma olarak kitaba yaz ve Yeşuun kulağına koy; çünkü Amalekin adını yeryüzünden bütünüyle sileceğim.* ¹⁵*Ve Musa bir mezbah yaparak adını Yehova-nissi (Yehova bayrağımdır.) koydu;* ¹⁶*ve dedi: Rab yemin etti; **Rabbin nesilden nesle Amalekle cengi olacaktır.***

Son Arapça çeviri bu ayeti tam olarak yani iki ayrı cümle olarak vermekle beraber; yine de bir eksiklik kalmıştır, çünkü nefilim kelimesini cebabire diye tercüme etmiştir: *İşte bu dönemde yeryüzünde cebbarlar vardı. Allah'ın oğulları insanların kızları ile bir araya gelince onlara çocuklar doğurdular. Bu çocukların kendisi çok eskiden beri insanlık için ceza olan cebbarlar (zorbalar) oldular.* (Yeni Arapça çeviri)

Hulasa: Burada iki başlı bir bela anlatılıyor. Biri, insanlık medenileşince; eş, mal, mülk sahibi olunca vahşi saldırılara maruz kalmıştır. İkincisi; insanlardaki şöhret ve güç sayesinde benlik ve bireysel mülkiyet duyguları azmış, hiçbir sınır tanımaz olmuş; insanlığın bütün soyut değerlerini, hukuk ve düzenini yıkmıştır. İki başlı bela (vahşet ve zulüm) insanlığın ve manevi değerlerinin varlığını tehdit etmiştir.

Bu 6. babın 4. ayetinde hem nefilime (vahşilere) hem cebabireye (zorbalara) sıfat olabilecek iki kelime vardır: Bu iki sıfat Arapça çevirilerde daha da vurgulu olarak anlatılmıştır: *Kadim zamandan beri var idiler. ... Ve şöhretli idiler.* Evet, vahşet de şöhret ve güç sayesinde zulüm yapanlar da her zaman var olmuştur. Fakat son zamanlarda daha çok zorbalar zulüm yapacağı için, birinci derecede bu iki sıfat onlara verilir. Nitekim 5. dipnottaki ayetler de bunu gösterir: Allahın muradı bunların yeryüzünden silinmesi ise de bunlar gelişme ve imtihan gereği dünyanın sonuna kadar var olacaklardır. Ve onlarla savaşılacaktır. Sayılar 13/ 32-33. ayetler ise, yukarıda anlatılan nefilimi (vahşileri) anlatır.

Ve Rab gördü ki; yeryüzünde adamın (medeniyet gereğini yapmayan insanın) kötülüğü çoğalmış. Daima kötü düşünce ve planlar peşinde koşuyorlar. Rab yeryüzünde adamı (insanlığı) yaptığına pişman oldu. Yüreğinde acı duydu.

Rab ismi, Allah'ın geliştirmek ve üretmek üzere yaratıcılığını ifade eder. İnsan türü bu gelişmeye ve üretime zıt bir duruma girince; Allah, Rab olarak pişman oldu; yani sistemi işlemedi. Yoksa hâsâ aşkın ve sonsuz varlığı ile o asla etkilenmez. Fakat *Kalbinde (manevi açıdan) acı duydu.* Yani yaradılış süreci israf olunca, elbette o sistem acı çeker. *Pişman oldu ve acı çekti,* deyimlerinin yorumu, *Allah istirahat etti,* deyiminin yorumu ile aynıdır. Allah'ın aşkın ve yetkin olan öz varlığı itibarı ile değil de onun bir yansıması olan sistemi itibarı ile. Evet, fizikte, biyolojide, astronomide hatta bütün doğal sistemlerde yedili dönemler var. İlk altısı gelişmeye yönelik süreçlerdir. Yedincisi onlara nispeten stabil bir vaziyet arz eder. Demek Allah ile onun sisteminin birbirinden ayrı ve kopuk olmadığına işareten, Tevrat sistem ile ilgili durumları Allah'a isnat etmiştir.

Ve Rab, yarattığım adamı ve diğer bütün hayvanları toprağın yüzü üzerinden sileceğim, dedi. Bu cümle son Arapça çeviride şöyledir. Ki; doğrusu da budur:

Yeryüzünden; yarattığım adamı (medenileşmiş, mülkiyet kavramını öğrenmiş insanı) (medenileşmemiş) insanlar ve hayvanlar ile beraber sileceğim: İnsanlar soyut değerleri bilse de eğer onları uygulamıyorsa, birey olarak milyonlar da olsalar, yine et ve kitle olarak insan sayıldıklarından ayette Allah, ben adamları yeryüzünden sileceğim demiyor da **ben adamı yeryüzünden sileceğim,** diyor. Bütün çeviriler buna dikkat ettikleri halde, son dönemlerde Yeni Yaşam Yayınları tarafından yapılan çeviri bu kelimeyi insanlar diye çevirip bu inceliği bozmuştur.

“Fakat Nuh Rabbin gözünde inayet (ilgi) buldu.”

[Nuh dindar, vahiy alan ve bu sayede düzenli yaşayan insan modelidir. Onun bu üç özelliği bir gemi olmuş; insanlığı mutlak yokluktan kurtarmıştır. Dindar olmayan, düzenli yaşamayan veya vahşi kalanlar, zaman hadiselerinin tufanı içinde boğulmuşlardır. Demek dine karşı gelenler veya dini yanlış anlatanlar, insanlığı yeni bir tufana doğru sürüklüyorlar.]

Tekvin 6/5-8. Ayetler: ⁵Ve RAB gördü ki, yeryüzünde adamın kötülüğü çoktu ve her gün yüreğinin düşünceleri ve kuruntuları ancak kötü idi. ⁶Ve RAB yeryüzünde adamı yaptığına nadim oldu ve yüreğinde acı duydu. ⁷Ve RAB dedi: Yarattığım adamı ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; çünkü onları yaptığıma nadim oldum. ⁸Fakat Nuh, RABBİN gözünde inayet buldu.

Bu dört ayetin anahtar kelimeleri

Rabb gördü. Allah, aşkın varlığı ile her zaman her şeyi öncesiz ve sonsuz olarak görür. *Rabb* ismi ise, başta insan olmak üzere bütün varlıkları geliştiren manasına gelir. Allah, bu isim ile gelişme olduktan veya iş kötüye gittikten sonra ancak görür. Onun için ayet 5 ve 6’da Allah gördü, denmiyor da Rabb gördü; deniliyor. Yani rububiyet gereği geliştirmek için yarattığı adamı (insanlığı) tamamen kötü bir durumda gördü. Fiilen ortaya çıkan kötülükler bu isim tarafından görüldüğü gibi; insanın bilincinde ve beyinde düşündüğü kötülükler de biliniyor. Çünkü bir şeyin beyinde ve bilinçte var olması, o şeyin artık somut bir vücut giymiş olması demektir. İşte bu farka işareten bu iki kısım malumat, ayrı ayrı anlatılmıştır. Kur’anda geçen *Ki Allah bilsin*, mealindeki ayetler, birinci kısma, yani rububiyet sonucu henüz ortaya çıkmayan malumat kısmına bakar; *Allah gönüllerdeki (sadırlardaki) her şeyi bilir*, mealindeki ayetler de ikinci kısım malumata bakar.

Burada “*adam*” erkeği ile kadını ile bütün insanlık demektir. *Rabb pişman oldu*. Yani gelişmek yerine işler tamamen kötüye gittiği için, burada pişmanlık bu işin gereğidir. Yoksa Allah mutlak varlığı ile aşkındır; hiçbir şeyden etkilenmez.

Yüreğindeki düşünce ve kuruntular kötü idi. Yani insanlık yeni yeni soyut değerler ve kavramları öğrendiğinden; kötü işlerin çoğu henüz fiiliyata geçmemiş idi.

“*Adamı, hayvanları, sürünenleri ve kuşları sileceğim*.” Burada geçen bu üç isim, insan hayatının vazgeçilmez altyapısına işaretler. Balıklar burada zikredilmemiş. Çünkü tufan ve tayfunlarda balıklara bir şey olmaz. Veya ayette geçen dört sınıf, biyolojik gelişimin dört safhasını gösterir. Balıklar ise, beyin olarak sürünenlerden ve kuşlardan farklı değiller.

Fakat Nuh Rabbin gözünde inayet buldu: Tevratın bu bablarından açıkça anlaşılıyor ki; insanlık soyut değerleri öğrendikten sonra, Allah’tan vahiy ve bilgi almıştır. İnsanoğlu bu bilgiler ile gelişmesini güzel götürmüş ve rububiyetin gözdesi olmuş; Rabbin özel ilgisine mazhar olmuştur. Kur’anda da vahyin gönderilmesi, daima Nuh ile başlar. (4/163; 42/13) Âdemin peygamber olması ise, *Bütün varlıklar içinde Allah’tan vahiy alan ve bu vahyi maddeten ve manen uygulayan tek tür insan türüdür*, manasına gelir.

Demek Nuh prototipi, vahiy alan insanlık demektir. Onun ömrü 950 senedir. Yani bu vahiyler özü itibarı ile değişmeseler de her bin yılda yeni bir şekil alırlar. Birçok kitabımızda gösterdiğimiz gibi; 19 sayısı vahyin sembolüdür. Bu 950 sayısı, 19’un 50 katıdır. İlginçtir ki; Gılgamış destanında Tufan kahramanı olan Ziusudra’nın (Utnapiştim’in) yaşı, 950 senedir.

Bu ismin en birinci özeliği ölümsüzlük otunu bulmasıdır. Evet, iman ve soyut değerleri özellikle Allah'ın aşkın varlığı ile ilişkiye geçmek insanı ölümsüzleştirir. Utnapiştım, ebedi hayatı bulan demektir. Ziusudra ise, uzun yaşadı manasına gelir. (Kurtulmuş, Kocaeli Fen Edebiyat Fak. Tarih Bölümü) Nuh ise, ağlayan, ağıt yakan; dolayısıyla insanları teselli eden manasına gelir. Demek konu ile ilişkisi iki yöndendir:

a) Nuh, ölüm gerçeğinin ve bireyin en fazla 120 sene yaşadığının farkına varan (Yaratılış, 6) yani soyut değerleri öğrenip acı ve inlemesi çoğalan çağın genel ismidir. Bu dönemden önceki insanlar, hayatı kesintisiz sanıyorlardı. Biyolojik hayat ile ruhanî hayatın farkını bilmiyorlardı. Gılgamış Destanında insanların daha önce bu farkı bilmediklerini gösteren birçok ifade vardır.

b) Tufan bahsi içinde ömür ile ilgili tabirlerin çok geçmesi, ölüm ve faniliği bilen insanlar için biricik ilaç, ebediliğin müjdesi ve ilacı olan Allah'tan vahiy almak olduğunu gösterir. 8. ayette geçen inayet kelimesi, özel ilgi demektir. Ki Allah'tan vahiy ve destek almak özel ve ekstra bir ilgidir. Yoksa insanoğlu sıradan bedbaht bir hayvan türü olarak kalır.

Gılgamış destanında Tufan kahramanının çit ve duvar arkasından Tanrıdan bilgi aldığını görüyoruz. Bu bilginin kısa mesajı şudur: *Ey fani insanoğlu, sen ruhani Utnapiştım gibi ebedi değilsin. Yerleşiklik alameti olan evi sök; seni zaman ummanından kurtaracak bir gemi (araç) yap. Serveti bırak. Ebediliği ara. Maldan nefret et. Canını kurtar.*

Tufan Hakkındaki Bapların İzahı

⁹Nuhun zürriyetleri bunlardır. Nuh sadık adamdı ve kendi devirlerinde kâmeldi; Nuh Allah ile yürüdü. ¹⁰Ve Nuh üç oğul babası oldu: Sam, Ham ve Yafes. ¹¹Ve Allahın önünde yeryüzü bozulmuştu ve yeryüzü zorbalıkla dolmuştu. ¹²Ve Allah yeryüzünü gördü ve işte, bozulmuştu; çünkü yeryüzünde bütün beşer yolunu bozmuştu.

Bu dört ayetteki anahtar kelimeler

Nuhun zürriyeti (arkada bıraktığı) bunlardır. Bu cümle iki manaya gelebilir: Yani ya beşinci bapta geçen şeceredir veya altıncı bapta anlatılacak olaylardır.

Nuh sadık adam idi. Yani herkes hayatı boş ve anlamsız görüyordu. Fakat Nuh varlığı ve hayatı gerçek ve anlamlı görüyordu. Sıdk kelimesinin asıl manası budur. Bunun doğru konuşmak ve yalan söylememek manasında kullanılması ise, ikinci derecede bir manadır. Çünkü hakikate inanan kişi, yalan söylemez. Varlığı ve hayatı anlamsız gören ise daima yalan söyler; iyilik yapsa da içten yapmaz, başka bir amaç güder. Yine manen yalan söylemiş olur.

Nuh (hakikat, hukuk ve düzene bağlı olan insanlık) üç kol olarak çoğaldı. Diğerleri zaman tufanında selekte olup gittiler. **Sam** (büyük ve yüksek kol) Ortadoğu milletleri. **Ham**, yerleşik düzene geçip şehirlerde çoğalan medeni milletler demektir. (Özellikle Yunan ve diğer Aryenler...) Bunlar tamamen yerleşik düzene geçtikleri için koruyucu manasında bunlara Ham (Hami) denilmiştir. **Yafes**, başta Türkler olmak üzere, Moğollar, Çinliler ve diğer Asyalılar. Bu kelime püskürtme manasına gelen *yabesse* kelimesinin İbranicesidir.

Evet, Orta Asya ve Uzakdoğu daima Ön Asya'ya ve Avrupa'ya nüfus püskürtmüşlerdir.

Nuh kendi devirlerinde kâmil idi. Yani bu üç kol ve onların manevi atası olan dindar insan, çağlar olarak iptidai de olsa, dindar olmayan diğer insanlardan daima daha ilerici ve daha mükemmel olmuştur.

Allah'ın önünde yeryüzü bozulmuştu. Allah'ın önü, gelecek zaman demektir. Allah aşkınlık boyutu ile bunu önceden görür. 12. ayet: *Ve Allah yeryüzünün bozulduğunu gördü.* Yani fiilen de o mukadder bozulmalar artık gerçekleşmiş idi. Bu iki farklı bilgiye işareten bu kavram iki sefer kullanılmıştır.

Çünkü yeryüzünde bütün beşer bozulmuştu. Yani insanların Âdem, Nuh ve Allah'ın Oğulları olmak gibi hiçbir manevi değeri kalmamıştı. İnsanlık etten ibaret kalmıştı. Beşer, tüysüz beden demektir.

¹³*Ve Allah Nuh'a dedi: Önüme bütün beşerin sonu geldi; çünkü onların sebebi ile yeryüzü zorbalıkla doldu ve işte, ben onları yeryüzü ile beraber yok edeceğim.* Burada geçen önüme bütün beşerin sonu geldi, cümlesinde iki önemli nokta var:

a) İnsan sadece tenine önem verirse, mutlaka başına bir musibet gelir.

b) Allah'ın önü, gelecek zaman demektir. Bu kavram, der ki: Sadece tene ve mideye bakan insanlar, geleceği göremezler. Hâlbuki Allah geleceği bilmeyen insanları beşer olarak değil de tüylü vahşiler olarak yaratmıştı. Nitekim insan manen evrimleştikçe tüyleri azalır. Bu manevi gelişmenin sonu cennet hayatı olduğundan rivayette “İnsanlar cennette tüysüz olacaktır” denilmiştir.

¹⁴*Kendine gofer ağacından bir gemi yap; gemide odalar yapacaksın ve onu içerden ve dışarıdan ziftle ziftleyeceksin.* ¹⁵*Ve onu şöyle yapacaksın: geminin uzunluğu 300 arşın, genişliği 50 arşın ve yüksekliği otuz arşın olacaktır.* ¹⁶*Gemiye ışıklık yapacaksın ve onu yukarı doğru bir arşına tamamlayacaksın ve geminin kapısını yan tarafına koyacaksın; alt, ikinci ve üçüncü katlı olarak onu yapacaksın.* ¹⁷*Ve ben, işte ben, göklerin altında kendisinde hayat nefesi olan bütün beşeri yok etmek için yeryüzü üzerine sular tufanı getiriyorum; yeryüzünde olanların hepsi ölecektir.* ¹⁸*Fakat seninle ahdimi sabit kılacağım ve sen ve seninle beraber oğulların ve senin karın ve oğullarının karıları gemiye gireceksiniz.* ¹⁹*Ve seninle beraber sağ kalmak için her yaşayan, bütün beden sahibi olanlardan, her nevinden ikişer olarak gemiye getireceksin; erkek ve dişi olacaklar.* ²⁰*Cinslerine göre kuşlardan ve cinslerine göre sığırlardan, cinslerine göre toprakta her sürünenden, her neviden ikişer olarak, sağ kalmak için sana gelecekler.*

Bu pasajın açılımı: Gofer ağacı hakkında Yahudi ve Hristiyan âlimler, net bir şey söyleyememişler. Arapça çeviride bu kelime cifir ağacı olarak yazılmıştır. Bu ise deri ve deriye yazılan bazı şifreli yazılar manasına gelir. Zift bir çeşit yağdır. Yağ, kuvvet ve iman sembolüdür. Su ile yağın uyumsuzluğu evrensel bir bilgidir. Demek varlık ve insan içten ve dışarıdan sağlam olursa, ancak su gibi zamanın yıkıcı etkilerinden kendini kurtarabilir.

Su ve yağ sembolizmi için bir ara not: Su ve Oksijen hayatın bineği ve yakıtıdır. Biyolojik hayat ve onun simgesi olan su, sonsuz nimetler içeren bir deniz olabileceği gibi, her şeyi yutan tehlikeli bir ortam da olabilir. Onun için deniz, sembol olarak hem ilim ortamı hem sosyal hayat manasına gelir. Bu ikisi ise hem çok riskler içerir hem de çok nimetleri. Biyolojik hayat da deniz gibi, insanı yutan bir ejderha olabileceği gibi, onu sonsuzluğa taşıyan bir binek de olabilir.

Su ve oksijen sembolizmine mukabil yağ ve karbon iman ve ahiretin simgesidir. Fakat bunlarda risk yoktur. Demek geminin içerden ve dışarıdan yağ ile sıvanmasının sebebi bu koruma hakikati olduğu gibi; tufanlara karşı insanı kurtaran Mesih'in yağ ile sıvanmış kral manasına gelmesinin bir inceliği de bu gerçekliktir. Silisyum ise materyalizmin sembolüdür. Yani hem ahireti hem dünyayı kaybedenlerin durumunun ifadesi ve simgesidir. Kum ve çöl ile temsil edilir.

Geminin ebatları ile ilgili sayılar, bazı süreçlerin ifadesi olabileceği gibi; $300 \times 150 = 45,000$ sayısı insanlığın vahşet dönemi ile yerleşik düzene geçtiği dönem arasındaki sürenin ifadesi olabilir. Bu sayılar hakkında net bir yorum yapamıyorum. Fakat İslam'ın ilk 300 yıllık bilimsel ve canlı gelişmelerine, 1500 yıllık Ümmet ömrüne, 15 bin senelik genel medeniyet ömrüne sanki işaretlerdir. Mesela İslamiyet'in tufanı sayılan Moğol ve Haçlı Seferleri, Hicri 650'lerde başladı. Tufandaki Nuh'un yaşına yakın. Bunlar (300×50) mekânın alanı olarak ele alındığında $15.000m^2$ eder. (Veya $6.936m^2$ Arşın ölçüsü ile.) Arşın metrenin yüzde 60'dır. Bazen de metre manasında kullanılır.

Gemiye ışıklık yapacaksın. Bu da bir arşın uzunluğunda olacak. Işık üst kat için olabilir. Ya diğer alt iki kat... Onu bilmiyoruz. Büyük ihtimal ile burada gemi, dini ve sosyal yapılarıdır. Işık ise bilimsel ve akli verilerdir. Ki her altmış senede bir yenilenirler. Samilerde ölçü birimi arşın olduğu gibi; çağ birimi de 60 senedir.

Kapıyı yan taraftan yapmak... Bütün gemilerde bu normal bir durumdur. Konumuz olan zaman gemisinde ise bu ifade şuna işaretler: Varlıklar, zaman gemisine baştan ve sondan yani geçmiş ve gelecek taraflardan girmiyorlar. Mevcut hazır zaman içinde oluşurlar. Evet, zamanı ve yaratılışı bir yerden başlatmak ve bir yerde bitirmek gerçekçi ve ilmî bir algı değildir.

Ahdimi sabit kılmak... Yani yaşamak için sana bir ahit (dönem) söz veriyorum.

Sen, oğulların, karın ve onların karıları... Her türden dişi-erkek olmak üzere bir çift... Burada sen (Nuh) dinin ifadesidir; oğullar, medeniyetler ifadesidir; dişi-erkek türler, ziraat ve hayvancılık özellikle ekolojik sistemin ifadesidir. Bütün bunlar bir ve beraber olmazsa, Allah'ın ahdi (yaşatma sözü) gerçekleşmez, demektir.

21. Ayet: *Yenilen her yemekten al ve yanına topla. Bu, sana ve onlara yiyecek olacaktır.* Yani sistemin varlığı insana bağlıdır. İnsanın varlığı da rızka ve yemeğe bağlıdır. Sağlıklı bir iman ve düzen, toplumları ayakta tuttuğu gibi; ekolojii de ayakta tutar. İnsanlar bozulunca rızıklarının eksildiği, çevrelerinin bozulduğu gerçeği, insanlığın temel ve istatistiğe dayanan bir hakikatidir. Bazı mitolojilerde gemi, altı veya yedi kat olarak anlatılıyor. Burada ise üç kat olarak geçiyor. Yedi ve üç sayıları, çokluktan kinaye olabilir. Veya yedi, eski toplumlarda sınıf farklarının çok daha fazla olduğunun ifadesidir. Üç de gelişmiş toplumlardaki üç sınıfın ifadesidir: Üst sınıf, alt sınıf ve orta sınıf. Bir ihtimal daha var: Üst kat insanlar için; alt kat evcil hayvanlar ve kuşlar için. En alt kat ise sürüngenler için... Fakat bütün 1,5 milyon türden bu kadar çiftin $1500m^2$ bir gemiye sığamayacak olması ve geminin burada kurtarıcı bir sistem manasında olması, bu manayı zayıf bırakır.

22. Ayet: *Ve Nuh Allahın kendisine emrettiği her şeye göre yaptı; öyle yaptı.* Yani: Bütün bu işlerin sağlıklı olarak yürümesi, hiç delinmeyen İlahi evrensel bilince dayalı emir ve ilkelerin eksiksiz olarak uygulanması ile olur. Demek eğer insanoğlu bunların bir kısmını yapsa bazılarını ihmal etse, hayat gemisi su almaya başlar.

Tekvin, 7. Bab: *Ve RAB Nuh dedi: Sen bütün evindekilerle gemiye gir; çünkü seni önümde bu nesil içinde Salih gördüm.²Bütün yeryüzü üzerinde zürriyetlerinin sağ kalması için, kendine her temiz hayvandan, erkek ve onun dişi olarak yedişer ve temiz olmayan hayvanlardan, erkek ve onun dişi olarak ikişer; ³göklerin kuşlarından da erkek ve dişi olarak yedişer yedişer alacaksın. ⁴Çünkü ben yedi gün sonra, yeryüzü üzerine kırk gün kırk gece yağmur yağdıracağım; yapmış olduğum her yaşayan şeyi toprağın yüzü üzerinden sileceğim. ⁵Ve Nuh RABBİN kendisine bütün emrettiğine göre yaptı.*

⁶Ve yeryüzü üzerinde sular tufanı olduğu zaman, Nuh altı yüz yaşında idi. ⁷Ve tufanın suları yüzünden, Nuh ve oğulları ve karısı ve oğullarının karıları kendisiyle beraber gemiye girdiler. ⁸Allahın Nuh'a emretmiş olduğuna göre temiz hayvanlardan ve temiz olmayan hayvanlardan ve kuşlardan ve toprak üzerinde sürünenlerin hepsinden, ⁹erkek ve dişi olarak ikişer ikişer gemiye Nuh'un yanına girdiler. ¹⁰Ve vaki oldu ki, o yedi günden sonra, tufanın suları yeryüzü üzerinde idi. ¹¹Nuhun ömrünün altı yüzüncü senesinde, ikinci ayda, ayın on yedinci gününde, o günde büyük enginin bütün kaynakları yarıldılar ve göklerin pencereleri açıldılar. ¹²Ve yeryüzü üzerine kırk gün kırk gece yağmur yağdı.

¹³Tam o günde Nuh ve Nuh'un oğulları, Sam ve Ham ve Yafet, ve Nuh'un karısı, ve oğullarının üç karısı kendileriyle beraber gemiye girdiler; ¹⁴onlar, ve kendi cinsine göre her hayvan, ve cinslerine göre bütün sığırlar, ve cinsine göre toprak üzerinde her sürünen, ve cinsine göre her kuş, her çeşitten her kuş girdiler. ¹⁵Ve kendisinde hayat nefesi olan her bedenden ikişer ikişer gemiye, Nuh'un yanına girdiler. ¹⁶Ve girenler Allahın ona emrettiği gibi bütün beden sahiplerinden, erkek ve dişi olarak girdiler ve RAB onun üzerine kapıyı kapadı. ¹⁷Ve yer üzerinde kırk gün tufan oldu ve sular çoğalıp gemiyi kaldırdılar ve yerden kalktı. ¹⁸Ve sular yükseldiler ve yer üzerinde ziyadesiyle çoğaldılar ve gemi suların yüzü üstünde yürüdü. ¹⁹Ve yer üzerinde sular pek çok yükseldiler ve bütün gökler altında olan bütün yüksek dağlar örtüldüler. ²⁰Sular on beş arşın daha yükseldiler ve dağlar örtüldüler. ²¹Ve yer üzerinde hareket eden bütün beden sahipleri gerek kuşlar gerek sığırlar ve hayvanlar ve yer üzerinde her sürünen ve her adam öldü; ²²bütün karada olanlardan, burunlarında hayat ruhunun nefesi olanların hepsi öldüler. ²³Ve adamdan sığırlara kadar, sürünenlere kadar ve göklerin kuşlarına kadar, yeryüzü üzerinde yaşayan her şey silindi ve yeryüzünden silindiler ve yalnızca Nuh ve kendisiyle beraber gemide olanlar kaldılar. ²⁴Ve yüz elli gün sular yer üzerinde yükseldiler.

Bu 7. bap 7 anahtar noktayı açıklasak inşallah bunun da 6. bap gibi mucizevî nükteleri bize görünür. Şöyle ki:

a) 6. bapta her türden dişi ve erkek olmak üzere ikişer hayvanın alınması anlatılmış idi. Burada ise, eti temiz olan hayvanlardan yedişer çift ifadesi geçiyor. Bu da felaketlerden kurtulmuş, Allah'tan yaşam sözünü almış medeni toplumlarda hayvancılığın çok artacağını ve evcil hayvanların yabani hayvanlardan bire yedi kat daha fazla olacağını ifadesidir. Evet, dünyada vahşi hayvanların sayısı binler ile ifade edilirken, evcil hayvanların sayısı, milyonlar ve milyarlar ile kayda geçiyor.

b) Bu 7. bapta yedişer, yedi gün, kırk gün kırk gece tabirleri, çokluktan kinayedirler. Tufanın bir sefere mahsus olmadığını her çağda ve her bölgede birçok tufanın var olduğunu bildirmek içindir. Birçok dilde 7 ve 40 sayılarının çokluk ifadesi olduğunu hemen hemen herkes bilir.

c) Nuh'un 600 yaşında olması ise; son anda kurtulduğunun ifadesidir. Yani eğer yedi yüzü tamamlasa o da ölecektir. Fakat gemi sayesinde kurtuluyor. Ve ömrü 950 sene alıyor.

d) *İkinci ayın 17. Gününde... İkinci* kelimesinin sembolik manasını bilmiyorum; fakat 17 sayısı, bütün Tevrat'ta hatta Kur'an'da da değişim ve dönüşümün; eski dönemin kapanmasının yeni bir âlem açılmasının sembolü olduğunu 17 sene önce yazmıştım. Miraçtan (âlem değişikliğinden) söz eden İsra suresinin (17. Surenin) tefsirinde 1996'da yayınlamıştım.

e) Dağlar, başta devletler olmak üzere bütün sosyal ve önemli birey ve kurumların ifadesidir. Umumi bir felaket geldiğinde bütün bunlar su altında kalır.

f) *"Yeryüzü üzerinde yaşayan her şey silindi: Ve yeryüzünden silindiler."* Burada ikinci cümle birincisinin açıklamasıdır. Silinmenin sadece yeryüzünden bu gördüğümüz âlemde silinme olduğunu bildirir. Çünkü ölen varlıklar ruhen ve manen başka âlemlerde yaşadıkları gibi; zaman nehri içinde az bir farkla yeniden yaratılırlar.

g) *"Sular on beş arşın daha yükseldiler..." "Yüz elli gün sular yeryüzünde yükseldiler."*

15 sayısı iki hafta eder. 150 gün, 5 ay eder. Bu sayılar, şöyle bir manayı çağrıştırıyor; sanki... Âdemiyet (medeniyet) ve Nuh (dini yapılanmanın) oluşumları bin sene gibi bir sürede olur. Ve bunların tamamen yok olup yeni bir yapılanmanın oluşması için de 1500 sene gerekir. Tevrat'ta sayılar sembol olarak anlatıldığı için 15 ve 105 sayıları, bazen 150 ve 1500 yerine kullanılabilir. Ayrıca burada beş ay ölüm, tufan ve yıkım sürecidir. Senenin geri kalan 7 ayı ise, dirilmenin ve yeniden yapılanmanın ifadesidir. Dünyanın %90'ında 5 ay kışır; 7 ay da yaz ve bahardır.

Tekvin, 8. Bap: *Ve Allah Nuh'u ve onunla beraber gemide olan bütün hayvanları ve bütün sığırları hatırladı ve Allah yerin üzerinden bir rüzgâr geçirdi ve sular alçaldı; ²ve enginin kaynakları ile göklerin pencereleri kapandılar ve göklerden yağmurun ardı kesildi; ³ve gittikçe sular yerden çekildiler ve yüz elli gün bittikten sonra, sular azaldılar. ⁴Ve gemi yedinci ayda, ayın on yedinci gününde, Ararat dağları üzerine oturdu. ⁵Ve sular onuncu aya kadar, gittikçe azaldılar; onuncu ayda, ayın birinde, dağların başları göründüler.*

⁶Ve vaki oldu ki, kırk gün bittikten sonra, Nuh yapmış olduğu geminin penceresini açtı; ⁷ve kuzgunu gönderdi ve o, yerde sular kuruyuncaya kadar, öteye beriye gitti. ⁸Ve sular toprağın yüzü üzerinden eksildi mi diye görmek için, yanından güvercini gönderdi; ⁹fakat güvercin ayağının tabanına bir istirahat yeri bulmadı ve gemiye onun yanına döndü; çünkü sular bütün yer üzerinde idiler ve elini uzatıp onu tuttu ve onu kendi yanına gemiye aldı. ¹⁰Ve diğer yedi gün daha bekledi ve güvercini gemiden tekrar gönderdi; ¹¹ve akşam vakti güvercin onun yanına girdi ve işte, ağzında yeni koparılmış zeytin yaprağı vardı ve Nuh suların yeryüzünden eksilmiş olduklarını bildi. ¹²Ve diğer yedi gün daha bekledi ve güvercini gönderdi ve artık tekrar kendisine dönmedi.

¹³Ve vaki oldu ki, altı yüz birinci yılında, birinci ayda, ayın birinde, yer üzerinden sular kurudular ve Nuh geminin örtüsünü kaldırdı ve baktı ve işte, toprağın yüzü kurumuştu. ¹⁴Ve ikinci ayda, ayın on yedinci gününde, yer kuru idi. ¹⁵Ve Allah Nuh'a söyleyip dedi: ¹⁶Sen ve senin karın ve oğulların ve oğullarının karıları seninle beraber gemiden çıkın. ¹⁷Seninle beraber olan her beden sahibi, her yaşayan şeyi gerek kuşları gerek sığırları gerekse yer üzerinde her sürüneni kendinle beraber çıkar; ta ki, onlar yerde türesinler ve semereli olup yer üzerinde çoğalsınlar. ¹⁸Ve Nuh, kendisiyle beraber oğulları ve karısı ve oğullarının karıları çıktılar; ¹⁹her hayvan, her sürünen şey ve her kuş, yer üzerinde her hareket eden şey, nevelerine göre gemiden çıktılar.

²⁰Ve Nuh RABBE bir mezbah yaptı ve her temiz hayvandan ve her temiz kuştan aldı ve mezbah üzerinde yakılan takdimeler arz etti... ²¹Ve RAB hoş kokuyu kokladı ve RAB yüreğinde dedi: Adamın yüzünden artık toprağı tekrar lanetlemeyeceğim; çünkü adamın yüreğinin tasavvuru gençliğinden beri kötüdür ve artık her yaşayan şeyi, ettiğim gibi, tekrar vurmuyacağım. ²²Yerin bütün günlerinin devamınca, ekme ve biçme, soğuk ve sıcak, yaz ve kış, gündüz ve gece kesilmeyecektir.

Bu 8. bapta yeni bir dönem için insanlığa 8 kapı ve pencere açılıyor; şöyle ki:

1) Sekiz; sonsuzluk, cennet ve hayat ağacının sembolü olduğu gibi; 7 de cehennem ve kaosun işaretidir.

2) Allah gemideki varlıkları hatırladı. Yani onları canlandırdı. Allah'ın bir şeyi hatırlaması, onu fiilen yaratması demektir. İbn Sina, Allah'ın yaratması, varlıkları akletmesi demektir, diyor. 19. sure, 2. Ayet, bu manayı açıkça ifade ediyor.

3) Bir rüzgâr geliyor; su baskınlarını ve denizlerin seviyesini ve yağmurların yağmasını durduruyor. Bu anlatım, coğrafyada yeni yeni bilinen bir gerçeği, (rüzgâr-su ilişkisini) açıkça bildirdiği gibi sosyal olarak da bir toplumun, tufanlardan kurtulmasının ancak yeni bir ruh ve anlayış ile olabileceğini ifade ediyor. Rüzgârın Sami dillerdeki ismi rihtir; bu da ruh kelimesi ile aynı kökü paylaşıyor.

4) Bu yeni dönemin tarihi, 7. ayın 17. günüdür. Burada geçen Ararat dağı bizim bildiğimiz Ağrı dağı değildir. Yüksek dağlar demektir. Nitekim Urfa'da normal bir tepenin de ismi Ararat'tır. Bu sıfat ismin, Ağrı dağı manasında kullanılması çok daha sonra Ermeniler tarafından olmuştur. Arapçada bu mana, Cudi dağı ile ifade edilmiştir; fakat bu da özel isim değildir. Yüksekçe dağ demektir.

Tufan 2. ayın 17. gününde yani birinci değişimin başında başladı. Bir seferde oldu; fakat diriliş 7. ayın 17. sinde oluyor. Yani diriliş çokça ve her zaman tekrar ile olur, diye bu sayılar sembolik ifade ile bildiriyor. 2. ay, birinci değişim demektir. Birden sonra gelen iki, birinci değişim manasına gelir.

5) Kuzgun, bencillik ve kötü zekâ sembolüdür. Güvercin, barış ve saf akıl sembolüdür. Zeytin dalı da bu mananın pekiştirilmesidir.

6) Nuh burada 7'şer gün ara ile dört sefer kuşları gönderiyor. Bunun toplamı 28 eder. Bu sayı ise ondalık sistemin basamaklarının ve Sami Ay ve Alfabe kültürünün sembolüdür. Nuh kelimesinin sayısal değeri 64'tür. Bu da 8x8'dir.

7) "Nuh Rabbe bir mezbah yaptı ve her temiz kuştan ve her temiz hayvandan mezbah üzerinde pişirilen kurbanlar olarak adadı."

Bu ifadeler, ilk mabed, ilk kurban ve ilk yemek pişirme süreçlerinin ifadesidirler. Kurbanın kesilip kızartılması ve o güzel kokulu ortamda herkesin eşit şekilde yemesi ve sevinmesi, Rabbin hoşuna gider. Koku ve rüzgâr, Sami kültürlerde maneviyatın ve manevi gücün ifadesidirler. Burada 20. ayette ibadet, beslenme ve sosyal ilişkiler kurma diye üç gerçeğe işaret ediyor. İbadet kalbi, beslenme mideyi, sosyal ilişkiler de aklı besler.

8) İnsanlık kötü oldu, diye artık bir daha tufan getirmeyeceğim. Yani yukarıda anlatılan üç maddi ve manevi besleme atardamarı var olduğu müddetçe, insanların kötülüğü sosyal olarak absorbe edilebildiğinden, artık tufanlara ihtiyaç kalmaz. Başka bir tabir ile insanların kalbine aklına ve midesine hitap eden dinî sistem var oldukça tufana gerek kalmayacaktır. Sistem, yaz ve kış, ekin ve hasat olarak sürekli var olacaktır.

Tekvin, 9. Bab: *Ve Allah Nuh'u ve oğullarını mübarek kılıp onlara dedi: Semereli olun ve çoğalın ve yeryüzünü doldurun.* ²*Yerin her hayvanı ve göklerin her kuşu üzerine sizden korku ve dehşet olacaktır; toprağın üzerinde hareket edenlerin hepsiyle denizin bütün balıkları sizin elinize verildiler.* ³*Hareket eden her hayvan size yiyecek olacaktır, yeşil ot gibi, size hepsini verdim.* ⁴*Fakat eti onun canı olan kanı ile yemeyeceksiniz.* ⁵*Ve gerçek sizin kanınızı, canlarınız için arayacağım; her hayvanın elinden onu arayacağım ve insanın elinden, yani, her adamın kardeşinin elinden, insan canını arayacağım.* ⁶*Her kim adam kanı dökerse, onun kanı adam eliyle dökülecektir; çünkü Allah kendi suretinde adamı yaptı.* ⁷*Ve siz semereli olun ve çoğalın; yeryüzünde türeyin ve onda çoğalın.*

⁸*Ve Allah Nuha ve kendisiyle beraber oğullarına söyleyerek dedi: ⁹Ve ben, işte, ben sizinle ve sizden sonra zürriyetinizle, ¹⁰ve sizinle beraber olan her canlı mahlûkla, gemiden çıkanların hepsinden bütün yerin hayvanlarına kadar, sizinle beraber olan kuşlar, sığırlar ve bütün yerin hayvanları ile ahdimi sabit kılıyorum. ¹¹Ve ahdimi sizinle sabit kılacağım ve bütün beşer artık tufanın suları ile kesilmeyecektir ve yeryüzünü helâk etmek için artık tufan olmayacaktır. ¹²Ve Allah dedi: Benim sizin ve ebedi devirlerce sizinle beraber olan her canlı mahlûkun arasında yapmakta olduğum ahdin alâmeti şudur: ¹³yayımı* buluta koydum ve benimle yerin arasında bir ahit alameti olacaktır. ¹⁴Ve vaki olacaktır ki, yerin üzerine bulut getirdiğim zaman, yay da bulutta görünecektir, ¹⁵ve benimle sizin ve yaşayan her beden sahibi mahlûkun arasında olan ahdimi hatırlayacağım, bütün beden sahiplerini yok etmek için sular artık tufan olmayacaktır. ¹⁶Ve bulutta yay olacaktır ve Allah'la yer üzerindeki bütün beden sahiplerinden yaşayan her mahlûk arasında olan ebedî ahdi hatırlamak için onu görecekim. ¹⁷Ve Allah Nuha dedi: Benimle yer üzerindeki her beden sahibi arasında sabit kıldığım ahdin alameti budur.*

¹⁸*Ve gemiden çıkan Nuh'un oğulları, Sam ve Ham ve Yafes idiler ve Ham Kenan'ın atasıdır. ¹⁹Bu üçü Nuh'un oğulları idiler ve bütün yeryüzüne yayılanlar bunlardan oldu.*

²⁰*Ve Nuh çiftçi olmağa başladı ve bir bağ dikti; ²¹ve şaraptan içip sarhoş oldu ve çadırının içinde çıplak oldu. ²²Ve Kenan'ın atası olan Ham, babasının çıplaklığını gördü ve dışarıda iki kardeşine söyledi. ²³Ve Sam ile Yafes bir esvap alıp onu kendi iki omuzları üzerine koydular ve geri geri gidip babalarının çıplaklığını örttüler ve yüzleri geri olup babalarının çıplaklığını görmediler. ²⁴Ve Nuh şarabından ayıldı ve küçük oğlunun kendisine yaptığını anladı. ²⁵Ve dedi:*

*Kenân lânetli olsun,
Kardeşlerine kullar kulu olacaktır.*

²⁶*Ve dedi:*

*Samın Allah'ı RAB mübarek olsun,
Ve Kenân ona kul olsun.*

²⁷*Allah Yafese genişlik versin,
Ve Samın çadırlarında otursun;
Ve Kenân ona kul olsun.*

* Yani, Kavsikuzah.

²⁸Ve Nuh tufandan sonra üç yüz elli yıl yaşadı. ²⁹Ve Nuh'un bütün günleri dokuz yüz elli yıldır ve öldü.

Bu babın ilk yedi ayeti, Tufandan sonra oluşmaya başlayan yeni yapılanmanın; insanın insanlarla, insanın hayvanlarla, insanın Allah ile olan yeni ilişkilerinin izahıdır. 8-17. ayetler insanın çevre ve kâinat ile olan ilişkilerinin izahıdır. 18-23. ayetler, insanlığın ilk ve Orta Çağlardaki durumunun ifadesidir. 23-29. ayetler, bu iki dönemin sonuçlarının açıklamasıdır. Sonuçlar, her zaman var olmadığından bu iki dönem dua ve beddua ile ifade edilmiştir. Son yeni dönemde yine dört safha vardır; şöyle ki:

Birinci Safha: İnsanların dinî ve sosyal kurumların etrafında gelişip çoğalması, sürü dönemindeki çoğalmadan çok daha fazla gelişme gösterdiğine işareten ayette, *semereli olun ve çoğalın*, denilmiştir. Bereketli olan soyut değerlere dayanan sosyal yapı sayesinde insanlık, bütün diğer canlılara egemen olmuştur. Bu egemenlik sosyalleşme, tarım, hijyenik kurallar ve pişirme sanatı ile gerçekleştiriliyor. Artık insanlar, hayvanları boğazlayıp pişirip öylece yiyor. *Her canlıyı size yiyecek yaptım, fakat kanı ile (yani boğazlamadan) yemeyeceksiniz*, cümlesi bu noktaya bakar.

Ayrıca eski yamyamlık dönemi sona erdiğinden, insan eti artık haram olmuştur. *Nuh döneminde yani din ve düzenin olduğu bu yeni dönemde Allah bunun hesabını sorar olmuştur.* Yani hukuk düzeni bu dönemde işler. Bu düzenin önemli bir maddesi de, *kana kan, cana can* ilkesidir.

İnsan Allah suretinde (soyut değerleri anlayacak seviyede) yaratıldığı için, eti haram olduğu gibi öldürülmesi de haramdır: Kim böyle bir seviyedeki bir insanı öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüş gibidir. Çünkü soyut ve manevi değerleri bilen bir insan ferdi, bir tür gibidir. Demek eğer soyut değerler kalkarsa ve hukuk işlemezse, o topluma mutlaka bir tufan gelir.

İkinci Safha: İnsan çevreyi kirletmedikçe de tufan olmayacaktır. Çevrenin bozulmasının en tipik bir örneği hava ve suyun kirlenmesi ile gökkuşağının görünmemesidir. Gökkuşağı çevrenin temizliği için önemli bir işarettir; insan ile Allah arasında ekolojik bir antlaşmadır. Ekolojik durumun önemine işareten 11-17. ayetler ısrarla ve tekrar ile bunu vurguluyor. Yedişerli dönemlerde insanın Allah (O'nun maddi-manevi sistemi) ile yaptığı antlaşmayı hatırlatıyor.

Üçüncü Safha: Nuh (dindar insanlık) çiftçi oldu: (İnsanlık ziraat dönemine geçti.) Sosyalleşti; toplantılarda kullanılan yeni içecekler ile sarhoş oldu: (Doğal bilincini kaybetti.) Çadırında (sosyal hayatta) çıplak oldu: (Dinî değerlerini yitirdi.)

Göçebeliğin iki önemli kolunu temsil eden Sam ve Yafes, Nuh'un çıplaklığını görmezden geldi. Fakat Ham (medenî imkânlarla sahip olan insanlar) Nuh'un çıplaklığını gördü: Çünkü şehirli dini tam yaşamıyor. Dinî pratikleri yaşamayan insan ise gayb âleminde çıplak olarak görülüyor.

Dördüncü Safha:
(Burada beş işaret var:)

a) Kenan lanetli olsun. Yani manevi değerlerini yitirmiş şehirli insanlar, doğal yaşamadıkları için lanetli (mahrum) oldukları gibi; birçok sıkıntı çekmekle de lanetlidirler.

Burada beddua Hama değil de ondan çoğalan Kenana yapılıyor. Çünkü koruma sistemlerini kurmak ve şehirleşme, kötü ve mahrumiyet sebebi değildir. Fakat insanların bu şehirlerde fazlası ile yığılmaları, onları mahrumiyete mahkûm ediyor. Yani lanetli olan Ham değil de onun devamı olan Kenandır. Kenan kelimesi, etimolojik manası ile çok kalabalık ve sıkışık yaşayan halk demektir.

b) Kardeşlerine kullar kulu olacaktır. Evet, göçebe oldukları halde Sami milletler ve Orta Asya halkları binlerce sene yerleşik, medeni şehir ahalilerini köle gibi kullandılar.

Samın Allah'ı Rabb mübarek olsun. Kenan ona kul olsun. Bu iki cümle, Yahudi-Hristiyan dinlerinin mucizevî bir şekilde gelişeceğini ve bu iki dine inananların, medeni Avrupa milletlerini köle gibi kullanacağını bildiriyor. Çok ilginçtir ki; bugün de durum böyledir.

c) “Allah, Yafese genişlik versin.” “Samın çadırlarında otursun.”

Bu iki cümle, Türklerin 2000 sene süren yayılcılığını bildirdiği gibi; İslam dini sayesinde Yahudi ve Hristiyanların (Samın) bütün kurumlarını ele geçirmelerini de gösteriyor. Evet, Selçuklu, Osmanlı ve diğer Türk hanedanlar, Yahudi ve Hristiyanlardan kalma binlerce hayrat, kilise ve ekonomik kurumları Türkleştirdiler; bin seneden fazla medeni milletleri asker olarak çalıştırdılar. Tarih, Tevrat'ın bu duasını kabul etmiştir.

d) “Nuh Tufandan sonra 350 yıl yaşadı. Nuh'un bütün günleri 950 yıl idi.”

Burada birçok manadan bir mana olarak, Nuh'tan maksat İslam medeniyetidir. Müslümanlar 350 yıl Kur'an ve ilim ile yaşadılar. İslam dini, toplam 950 sene iktidarda kaldı. Moğol istilaları, Haçlı seferleri dönemleri ve diğer kesilmeler, 1400 yıldan çıkarılsa 950 sene kalır. 950, 19'un 50 katı olduğu gibi; bu 28. ve 29. ayetlerin sayılarının toplamı da 57 eder. Bu ise 19×3'tür. 19. Sure ile ilgili tefsirimize bakabilirsiniz. Elimizde tarihî ve antropolojik veri yok. Fakat insanlığın soyut değerleri öğrenip vahye muhatap olmasından ta dinî pratiklerin dönemi olan hacc, zekât ve orucun başladığı döneme (İbrahim dönemine) kadar galiba bin sene var. Yani:

Medeniyet dönemi (Âdem) 1000. Din ve inanç dönemi (Nuh) 1000
Dinî pratikler dönemi (İbrahim) 1000. Dinî hukukun (şariat ve Musa'nın) dönemi 1000
Dinî devlet ve saltanatın (Davud ve Süleymanın) dönemi 1000
İsa'dan bugüne de 2000 yıl. Eder 7000.

Büyük bir ihtimal ile *Âdemden bugüne (yani İslam dönemi ile beraber) 7000 sene geçmiştir*, mealindeki hadis,⁴ bu müthiş antropolojik gerçeği bildiriyor. Yoksa Homosapiens denilen bugünkü insanlık, yaklaşık olarak yüz bin senedir, yeryüzünde yaşıyor. Fakat ilk seksen bin yılda Âdem ve Nuh olarak değil de sürü olarak yaşıyordu.

⁴ Kenzu'l-Ummal, H. No: 16459; Tezkiretu'l-Mevduat, I/223; Sahavi, el-Makasidu'l-Hasene (Deylemi'den naklen), I/693, h. no: 1243; Munavî Feyzu'l-Kadir, III/547; H. No: 4278 (Deylemi'den naklen.)

Tekvin, 10. Bap: Nuh'un oğulları Sam ve Ham ve Yafesin zürriyetleri bunlardır ve tufandan sonra onlara oğullar doğdu.

²Yafesin oğulları: Gomer, ve Mecüc, ve Maday, ve Yavan, ve Tubal, ve Meşek, ve Tiras. ³Ve Gomerin oğulları: Aşkenaz, ve Rifat, ve Togarma. ⁴Ve Yavanın oğulları: Elişa, ve Tarşış, Kittim, ve Dodanim. ⁵Memleketlerinde her biri diline göre, milletlerinde kabilelerine göre, milletlerin adaları bunlardan bölündüler.

⁶Ve Hamın oğulları: Kuş⁵ ve Mitsraim ve Put ve Kenan. ⁷Ve Kuşun oğulları: Seba ve Havila ve Sabta ve Raama ve Sabteka ve Raamanın oğulları: Şeba ve Dedan. ⁸Ve Kuş Nimrodun babası oldu; o, yeryüzünde kudretli adam olmağa başladı.

⁹O, RABBİN indinde Nimrod gibi kudretli avcı, denilir. ¹⁰Ve onun kiralığının başlangıcı Şinar diyarında Babil ve Erek ve Akkad ve Kalne idi. ¹¹O diyardan Aşura çıktı ve Nineveyi ve Rehobot-iri, Kalahı, ¹²ve Nineve ile Kalah arasında Reseni bina etti; büyük şehir budur. ¹³Ve Mitsraim, Ludîlerin, ve Anamîleri, ve Lehabîlerin, ve Naftuhîlerin ¹⁴ve Patrusîlerin ve Kasluhîlerin (Filistîler bunlardan çıktılar) ve Kaftorîlerin babası oldu.

¹⁵Ve Kenan ilk oğlu Tsidonun ve Hetin ¹⁶ve Yebusinin ve Amorînin ve Girgaşînin ¹⁷ve Hivînin, ve Arkînin ve Sinînin ¹⁸ve Arvadînin ve Tsemarînin ve Hamatînin babası oldu; ve sonra Kenanlı kabileleri dağıldılar. ¹⁹Ve Kenanlının hududu Saydadan Gerare giderken, Gazaya kadar; Sodoma ve Gomorraya ve Admaya ve Tseboime giderken Laşaya kadardı. ²⁰Memleketlerinde, milletlerinde, dillerine göre, kabilelerine göre Hamın oğulları bunlardır.

²¹Eberin bütün çocuklarının atası ve Yafesin büyük kardeşi olan **Sama** da çocuklar doğdu. ²²**Samın** oğulları: Elam ve Aşur, ve Arpakşad, ve Lud, ve Aram. ²³Ve Aramın oğulları: Uts, ve Hul, ve geter, ve Maş. ²⁴Ve Arpakşad Şelahın babası oldu ve Şelah Eberin babası oldu. ²⁵Ve Ebere iki oğul doğdu, birinin adı Peleg* idi; çünkü onun günlerinde yeryüzü taksim olundu ve kardeşinin adı Yoktan idi. ²⁶Ve Yoktan Almodadın, ve Şelefin, ve Hatsarmavetin, ve Yerahın, ²⁷ve Hadoramın, ve Uzalın, ve Diklanın, ²⁸ve Obalın, ve Abimaelin, ve Şebanın, ²⁹ve Ofirin, ve Havılanın, ve Yobabın babası oldu; bunların hepsi Yoktanın oğulları idiler. ³⁰Ve bunların oturdukları yer, Meşadan Sefare giderken şark dağıdır. ³¹Memleketlerinde, milletlerine göre, dillerine göre, kabilelerine göre Samın oğulları bunlardır.

³²Milletlerinde zürriyetlerine göre Nuh oğullarının kabileleri bunlardır ve tufandan sonra yeryüzünde milletler bunlardan ayrıldılar.

Bu bapta 66 adet isim geçiyor. Bütün bunların hangi millet ve kavme tekabül ettiğini bilemiyorum. Bunların bir kısmını rivayetler içinde görebiliyoruz. Aşağıda bir kısmını işaret etmeye bakacağız.

⁵ Burada Kuş, güney yöresi demektir. Bu kelime Tevrat'ta Mısırın güneyi manasında kullanılmış ise de; burada Irak'ın güneyi demektir. Çünkü ortaya çıkan mitolojik belgelerde Irak'ın güneyine Kuş denildiğini görüyoruz.

* Taksim.

Önemli Bir Hatırlatma

Tevrat'ta buna benzer birçok isim listeleri vardır. Âdem ile ilgili kısımda bunlardan önemli bazılarını tespit yaptık. Yine İbrahim öncesi listenin de manasını kısmen çözebildik. Bu baptaki listenin hikmetini tam bilemiyorum. Fakat bunun açık bir mesajı var o da şudur:

Bu 66 isim bütün medeni dünyanın 72 milletin kökenini gösteriyor. Bu liste bu hali ile diyor ki; sadece Nuh (dindar ve medeni insanlar) hayatlarını devam edebiliyor. Diğerleri zamanın seli içinde boğuluyorlar. Bu hakikate işareten Kur'an'da, *Sadece Nuh'un zürriyetini baki kıldık*, (37/77) denilmiştir. Meryem suresi vahyin bereketi ile gerçekleşen insanlığın manevî, sosyal ve dinî gelişmesini gayet mucizevî olarak anlattığı gibi; bu surenin 58. ayeti de bunu son derece mucizevî olarak özetlemiştir. Evet, manevî gelişme diyoruz. Çünkü bugün biyolojik olarak bütün insanlığın Nuh ismindeki bir şahıstan çoğalmadığını biliyoruz.

58. Ayet: *Bütün bunlar, Allah'ın kendilerine çokça nimet kattığı misyonlardır. Bunlar Âdemin zürriyetinden (insaniyet ve edebiyatın sonucu,) Nuh'la beraber yüklediklerimizin zürriyetinden (dindarlığın sonucu,) İbrahim'in zürriyetinden (diyalektik sürecin sonucu,) İsrail (medenî dindar milletin) ve seçkin liderlerin (sonucu) olarak gerçekleşmiştir.*

Bu misyonların üzerine (içine) Rahmanın ayetleri (diyalektik sonsuz İlahî bilinç verileri) uygulandığında⁶ secdeye kapanırlardı: (tam ve verimli hizmet ederlerdi.) Duygu ve bilinç ile hassasiyet gösterirlerdi.

10. Babın izahına geri dönüyoruz.

Bütün bu listelerdeki isimlerin karşılığının bilinmemesinden ve Yahudi ilim dünyası, yüzlerce sene uğraştığı halde bu isimlerin karşılığını tayin etmek yerine daha çok bilinmezliğe sokmaları⁷ gösteriyor ki; başta Âdem ve Nuh olmak üzere Tevrat'taki bütün isimler özel isimler değil de sıfat isimlerdir. Bunların sıfat manaları ise bireysel nitelikler değil de arketip genel ve evrensel niteliklerdir.

Bu evrensel gerçeklik ile beraber, insanlık genel olarak Orta Doğu insanlarını Samiler diye nitelendiriyor. Orta Asyalıları Yafesin zürriyeti ve diğer Aryen ırklarını Hamın çocukları olarak biliyor. Buna delil de tarihçiler tarafından Moğollar manasına geldiği söylenen Mecüc ve Japon manasına gelebilen Yaban isimlerinin Yafesin zürriyetinden gösterilmesidir; medenî Mısırlıların Hamın zürriyeti olarak anlatılmasıdır. Metinde geçtiği gibi.

Ayet 21'de geçen *Eber*, İbrani kelimesinin hafifletilmiş şeklidir. Birçok insan bunun *abare*: Fırat nehrini geçti manasından geldiğini; bazıları bu kelimenin göçebe manasına geldiğini söylemişlerdir. Samın kardeşi Yafesin de göçebe millet olduğu manasına takviye olarak bu iki isim burada beraber zikredilmiştir. Bu İbrani kelimesi, bilgelik ve üstün bilgi manasına gelen Hibir (ahbar) ve Hibrani kelimelerinden hafifletilmiş şekli olabilir. İbraniler dışında Samın oğulları olan Elom, Asur, Aram meşhurdurlar. Fakat diğer on beş ismin tam karşılığı bilinmiyor. Tarih boyunca gelen Yahudi âlimleri net bir şey tespit edememişlerdir. Nemrud ise Firavun kelimesi gibi; ortak sıfat bir kelimedir. Kelime olarak ölümsüz yani çok güçlü demektir.

⁶ Kassa ve Tela fiilleri uygulama manasına gelir. Bu iki kelime okuma manasında da kullanılmışlardır. Çünkü her nevi okuma, dinleyenlerin üzerinde bir şeyleri uygulamak demektir.

⁷ İstanbul Yahudi Cemaatinin Tevratın Tercümesi üzerinde bütün eski görüşleri toplayan çalışmaları, bu dediğimin apaçık bir belgesidir.

Tekvin 11. Babın 9 Ayeti: *Ve bütün dünyanın dili bir ve sözü birdi. ²Vaki oldu ki, şarkta göçtükleri zaman, Şinar diyarında bir ova buldular ve orada oturdular. ³Ve birbirlerine dediler: Gelin, kerpiç yapalım ve onları iyice pişirelim. Ve onların taş yerine kerpiçleri ve harç yerine ziftleri vardı. ⁴Ve dediler: Bütün yeryüzü üzerine dağılmayalım diye, gelin, kendimize bir şehir ve başı göklere erişecek bir kule bina edelim ve kendimize bir nam yapalım. ⁵Ve âdemoğullarının yapmakta oldukları şehri ve kuleyi görmek için RAB indi. ⁶Ve RAB dedi: İşte, bir kavımdırlar ve onların hepsinin bir dili var ve yapmağa başladıkları şey budur ve şimdi yapmağa niyet ettiklerinden hiçbir şey onlara men edilmeyecektir. ⁷Gelin, inelim ve birbirinin dilini anlamasınlar diye, onların dilini orada karıştıralım. ⁸Ve RAB onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı ve şehri bina etmeği bıraktılar. ⁹Bundan dolayı onun adına Babil denildi; çünkü RAB bütün dünyanın dilini orada karıştırdı ve RAB onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı.*

Bu dokuz ayetin izahı:

Yaradılış demek olan Tevratın Tekvin kitabından açıkça anlaşılıyor ki; kâinat hayat için; hayat insan için; insan soyut değerleri anlamak için yaratılmıştır. Bu son görevin tam ve sonsuz şekliyle gerçekleşmesi için de sonsuz bilgi işlem gerekli olmuştur. Bunun için de insanların her bireyinin bir tür kadar gelişmesi gerekli olmuştur. Bunun için de çokça çeşitlilik gerekli olmuştur.

10. Bap biyolojik çeşitliliği ve bunun kökenlerini anlatır iken bu 11. Bap, kültürel çeşitliliği ve bunun ontolojik nedenlerini anlatıyor. Buradaki dokuz ayet, bu sosyal ve kültürel çeşitliliğin dokuz sebebini şöyle anlatıyor:

- a) Doğu-Batı gibi yönlere göç, ilk başlangıç sebep olarak gerçekleşmiştir.
- b) Şehirleşme insanların çeşitlenmesinin önemli bir faktörüdür.
- c) Kerpiççiler, taşçılar, petrolcüler gibi meslekler de insan ve toplumun çeşitlenmesinin önemli bir sebebidir.
- d) Bireysellikten çıkmak, bir toplum oluşturmak insanlığa çok yönden renklilik verir.
- e) Başı göklere degecek kadar gelişmişlik ve binalar yapmak ayrıca bir kimlik oluşturur. (4. Ayet) Bu ayette geçen *kendimize bir nam (özel isim ve kimlik) yapalım* kaydı, insan bireyini ve böyle bireylerden oluşan toplumu bir kâinat kadar genişleten ve çeşitlendiren bir gerçeğe işaretir.
- f) Bunu görmek için Rab (geliştirici diyalektik yapı,) indi. Bu diyalektik ve geliştirici yapı toplumu binlerce katmanlara ve farklı davranışlara iter.
- g) Rabb, toplumdaki diyalektiği bir kanun olarak kullanmakla beraber, insanlara özgürlük veriyor. Özgürlük ise sınırsız çeşitlilik ve gelişmelerin motorudur. (6. Ayet)
- 4) *Onların dillerini karıştıralım.* Kültür ve dil farklılıkları bütün bu geçen sebeplerden sonra gerçekleşir. Ve gerçek manada bölünme, dağılma ve çeşitlenmenin sebebidir.

Babil, Allah'ın kapısı demektir. Allah bu kapıdan binlerce farklı milleti dünyaya dağıtmıştır. Bu kelime bu mana ile sıfat isimdir; özel isim değildir. Iraktaki şehir için kullanılması ise tağliben bir kullanımdır; özel isim değildir. Nitekim Bakara, 102. ayet bu kelimeyi dünyanın bütün şehirleri manasında kullanmıştır. (Kur'anın Evrenselliği kitabımıza bakabilirsiniz.)

Hulasa, Âdemiyet dönemi, Nuh dönemini doğurmuştur; Nuh dönemi İbrahim dönemini doğurmuş ki, bu 11. Babın diğer 23 ayeti İbrahim döneminin öncesini anlatıyor.

Altıncı Madde:

Kur'anda Nuh ve Tufan

Bu konu, Kur'anda çok nettir. Kur'an bu Nuh kavramını 43 sefer kullanmıştır. Hepsinde de Nuh, insanlık tarihinin vahye mazhar olması, Allah'tan ekstra bilgiler edinmesi döneminin ifadesi olan arketip bir kavram değil de peygamberlik kavramının; özellikle ilk peygamber olmasının ifadesi olarak geçiyor.

Nuh bahsi, bu kırk küsur yer içinde iki yerde geniş izah ile geçiyor. Birincisi, Hud Suresi, 25-49. ayetlerde detaylı olarak verilmiştir. İkinci yer, 71. Sure, Nuh Suresi ismi ile tamamen bu kıssaya ayrılmıştır.

Hud suresinde Nuhun peygamberlik misyonu ve Tufanın detayları çok önemli mesajlar içeriyor. Nuh suresinde ise, Nuh ve Tufan hakikatleri, tamamen Hz. Muhammed'in hayatı çerçevesinde ve modeli üzerinden anlatılmıştır. Kur'an, Nuh ve Tufan hakikatlerini bu iki çerçevede yani peygamber arketipi ve Muhammed modelinde anlattığı için; haliyle bu kıssa, Tevrattaki anlatımdan çok farklı olarak ifade edilmiştir.

Kur'andaki bu iki yerin tefsirini ve Nuhun 950 yıllık ömrüne vurgu yapan 29/14. ayetin açıklamalarını bu altıncı madde altında meal-tefsir tarzında verirsek, hem insanlığın bu önemli bilgi hazinesi görünür olacaktır; hem Tevrat, Kur'an ve diğer mitolojik kayıtlardaki farklar ve bu farkların insanlığa sunduğu mesajlar, daha net bir şekilde anlaşılacaktır. Şöyle ki:

11. Sure, Ayet 25-49

25. Ayet: “Biz bütün peygamberleri gönderdiğimiz gibi; Nuhu da kendi kavmine elçi olarak gönderdik. O: Ben sizin için açık ve net bir uyarıcıyım.”

26. Ayet: “Sonsuz olan Allah'tan başka bir şeye tapmayın. Eğer taparsanız, korkarım başınıza acıklı bir azap gelir, dedi.”

27. Ayet: “Onun kavminden gerçekleri inkâr eden büyük reisler, ‘Ey Nuh sen nereden bir elçi ve uyarı olabilirsin; sen de bizim gibi bir insansın. Üstelik senin sosyal konumun bizden daha düşüktür. Baksana, sana sadece önemsiz insanlar, uymuştur. Siz bu imanınızla bizden üstün olamazsınız. Tam aksine biz sizin, bu konuda yalancılar olduğunuzu zannediyoruz...”

28. Ayet: “Nuh, Ey kavmim, ben Rabbimden ya açık bir delile dayanıyorsam... Allah kendi katından (metafizik alemden) beni başarılı kılacak bir rahmet (vahiy) vermiş ise ve siz bunu görmemiş iseniz! Ayrıca siz istemeden biz, sizi bu konuda zorlayacak değiliz.”

29. Ayet: “Ey kavmim, ben bu tebliğime karşı, sizden bir mal istiyor değilim (ki sizin şüphe etmenizde haklılık payı olsun.) Benim ücretimi verecek olan sadece Allah’tır. Ben; bana tabi olan ve sizin hakir gördüğünüz bu müminleri yanımdan kovacak değilim. Onlar, Rablerine kavuşacaklar; (sizden üstün olacaklar.) Ben bu konuda sizi gerçekleri görmezlikten gelen bir millet olarak görüyorum.”

[Hizmetlerine karşı bir ücret istememek ve kibirli idarecilerden daha çok halk kesimine hitap etmek bütün peygamberlerin temel ilkesidir. Bu ayetlerde geçen tartışmanın aynısı, Mekke’de Hz. Muhammed ve Kureys kabilesi (Muhammed’in kavmi) arasında da geçmiştir.⁸]

30. Ayet: “Ey kavmim, eğer bu fakirleri kovarsam, Allah’ın kızmasına karşı kim bana yardımcı olabilecektir. Hiç düşünmez misiniz?”

31. Ayet: “Ben, Allah’ın hazineleri yanımdadır da demiyorum. Ben gaybı (bilinmeyen âlemleri) biliyorum ve ben meleşim de demiyorum. Ben, gözlerinizin hakir gördüğü bu insanlara, Allah mal vermeyecektir diyemem... Allah onların fitratlarını daha iyi bilir. Ben sizin dediğiniz gibi yaparsam, o zaman çok büyük bir zulüm ve haksızlık yapmış olurum...”

32. Ayet: “Onlar, ‘Ey Nuh, bizimle mücadele ettin ve bu mücadeleyi çok uzattın. Eğer gerçekten bu konuda doğru isen, bize vaad ettiğin şeyleri ortaya koy, dediler.”

33. Ayet: “Nuh, ‘Bu vaad ettiklerimi ancak Allah getirebilir; o da eğer dilerse... O, eğer bu vaad ettiğim musibeti getirirse siz ondan kurtulamazsınız.”

34. Ayet: “Ve O Allah, eğer sizin, (tercihiniz sonucu) kaybetmenizi diliyorsa, benim size olan bu nasihatlerim fayda vermez. Allah, sizin neye layık olduğunuzu gören Rabbinizdir; bir gün bu gelişme için kurulan âlem biter, her şey O’na döner.”

35. Ayet: “Yoksa o bunu uydurdu mu, diyorlar. De ki: Eğer ben bunu uydurmuş isem, böyle bir cürmün faturası bana çıkar. (Size bir şey olmaz.) Tıpkı sizin suçlarınızdan benim beri olduğum gibi...”

36. Ayet: “Ve Nuha şöyle vahiy edildi: Mevcud inananlardan başka senin kavminden daha yeni inananlar olmayacak; sakın bunların yaptıklarından sıkıntı çekme!”

37. Ayet: “Bizim gözetimimiz ve gönderdiğimiz vahiy (bilgi) ile gemi yap. Sakın bu zalimler konusunda benimle tartışma; onlar mutlaka suda boğulacaklardır.”

38. Ayet: “Nuh, gemi yapmaya başladı. Kavminden onun yanından geçenler oldukça, onunla alay ediyorlardı. Nuh ise, ‘Eğer bizi küçük görüyorsanız, iyi bilin ki biz de sizleri küçük görüyoruz, diyordu.”

39. Ayet: “İleride bileceksiniz: Alçaltıcı azabın kimin başına geleceğini ve sonsuz azabın kimin üzerine oturacağını...”

40. Ayet: “Nihayet azap emrimiz gelince ve tandır taşınca; biz her türden bir çifti ve iman etmeyecek diye hakkında söz kesinleşenler hariç aileni ve iman edenleri gemiye yükle, dedik. Fakat onunla beraber çok az kişi iman etmişti.”

⁸ Onun için Rudi Paret gibi bir müsteşrik; Muhammed, kıssalardan sadece kendisine bakan noktaları aldı, diyebilmiştir..

Tevrat'ta, Nuh'un üç oğlu ve eşleri dışında kimsenin gemiye binmediğini okuyoruz. Kur'an'da az da olsa başka bir grubun iman ettiğini ve Nuh'un bir oğlunun gemiye binmediği için helak olduğunu okuyoruz. Daha önce de değindiğimiz gibi bu gibi farklılıkların iki sebebi var:

a) Tevrat'taki Nuh, insanlığın vahiy aldığı döneminin arketipal ifadesidir.

b) Kur'an'daki Nuh ise, sayıları 124 bin olarak ifade edilen peygamberlerin hayat hikâyesinin ifadesidir. Yani peygamber arketipi ilk olarak Nuh prototipi üzerinden anlatılmıştır. Nitekim 49. ayet bu gibi anlatımların gayb literatürü ve arketipal kavramlar olduğunu, bunların her zamanda var olduklarını ve asla bir sefere mahsus olup-biten tarihî olaylar olmadığını açıkça anlatıyor:

49. Ayet: “Bütün bu anlatılanlar, gaybî (metafizik arketipal) bilgilerdir. Onları biz sana vahiy ediyoruz. (Yani vahiy, tarihi bilgileri aktarmak değildir. Vahiy, varlığın ruhu bilinci ve mantığı olan bu gibi metafizik literatürün senin kalbine gelmesidir.) Ey Muhammed, bundan önce ne sen ne de kavmin bunları bilmiyordunuz. (Çünkü normal bir insan bu metafizik literatüre vakıf olamaz.) Sen sabret; iyi sonuç, kendini ve metafizik özü olan ruhu ve kalbini koruyanların olacaktır.”

[Evet, bilinç boyutu, varlığın ve hayatın ruhu ve mantığı olduğu için; işin sonunda en büyük hakikat olarak o galip gelir.]

Önemli Bir İzah: Tabip ve âlim bir kardeşim bana: Sen Kur'an'da Nuh ve Tufan Kıssası insanlığın belli bir döneminin arketipal ifadesi değil de peygamberlik arketipinin özellikle Hz. Muhammed modelindeki detayların ifadesidir, diyorsun. Buna göre Nuh'un inanmayan hanımı ve gemiye binmeyen oğlu İslamiyet'te neyi temsil ediyor, diye sordu. O zaman cevap veremedim. Fakat beş ay sonra Kur'an üslubunun çağrıştırdıkları, Tekvin 6. Babın insan ömrünün 120 yıl olarak tespiti ve Gılgamış Destanında Tufan kahramanlarının insanın ömrü için ebediyet arayışları, şu gelen mananın açılmasına sebep oldu. Şöyle ki:

Tekvin 6. Bapta anlatıldığı gibi; ilk insanlar bireysel ölümü ve ömür sürecini bilmiyorlardı. Onlara göre kılan ve kabilenin benî vardı. O da genelde 900 küsur sene yaşıyordu. Sonra insanlık bireysel benin farkına vardığı bir dönemde iklim değişiklikleri gibi ölümcül olaylar arttı. Bu sefer Allah, peygamberlik sayesinde manevi değerlerle dolu gemiyi (uhreviliği) bir çare olarak gönderdi.

Hulasa: Peygamberliğin ve dinin asıl amacı, insanın ölüm yarasını kökten çözmesidir. Hz. Muhammed'in ve Kur'anın asıl amacı budur. Fakat dinlerin sosyal yönü sayesinde belli bir derecede dünyevileşme, devletleşme ve bilimsel kurumlar da ortaya çıkıyor.

Hız. Muhammed, dünyevileşen bu yapıları da uhreviliğe davet etti. Dünyevileşmeye mukabil manevi Ehl-i Beyt gemisine binmelerini istedi. Fakat mesela Emevi saltanatı (ki İslam dininin alt yapısı olmuştur.) Ehl-i Beytin manevi gemisine binmemiştir. Ve kâfir olarak ölmüştür. Ve mesela İslamiyet'in sevimli ve imanlı bir oğlu olan Mu'tezile bilim ekolü, devletleşme dağına sığınacağım, gemiye binmeye gerek kalmaz, demiş; sonsuzluğu ve maneviyatın öz yapısını anlayamamış. Bunlar, İslamiyet'in imanlı öz oğullarıdır; ama gemiye binmediler. Bu kıssada birçok kelime bu noktaya işaret ediyor, ikisi çok önemlidir:

a) Nuh'un gemiye binmesi için çağırdığı o oğlu, bir ma'zilde (kenar yerde) idi. (11/43) Ma'zil ve Mu'tezile kelimeleri aynı köktendir.

b) Mutezile insana ebediyet ve sonsuzluğu sağlayan Allah'ın aşkınlığını ve mutlaklığını anlayamadı. Allah, en güzeli (en yararlıyı) yapmak zorundadır, dedi. Fakat Kur'an, bu oğul, faydalı bir iş değildir (amelün gayru salihin), sonsuzluğu ve aşkınlığı anlamamak cahilliktir; sakın ey Nuh cahillerden olma, diyor. (11/46) Ayrıca Nuh'un gemiye gireni kurtar manasında, benim evime gireni kurtar demesi (71/28) geminin ve ona binmeyenlerin mahiyetini anlatıyor. Şimdilik bu kadar...

71. Sure, Nuh Suresi, 28 Ayettir:

Bismillahirrahmanirrahim

1- Elem verici bir azap kendilerine gelmeden önce kavmini uyar, diye Nuhu peygamber olarak kavmine gönderdik.

2- Ey kavmim! Dedi. Ben sizin için açık bir uyarıcıyım.

3- Allah'a kulluk edin, O'nun yasalarını çiğnemekten sakının. Ve bana itaat edin! **4-** Allah, günahlarınızdan bir kısmını bağışlar, sizi belli bir süreye kadar erteler (yaşatır.) Şüphesiz Allah'ın tayin ettiği ecel geldiği zaman, artık ertelenmez. Keşke bilmiş olsanız!

5- Dedi ki: Ey Rabbim! Ben gece gündüz kavmimi (hakka) çağırdım. **6-** Benim çağrımın kaçıştan başka onlara hiçbir katkısı olmadı.

7- Ve gerçekten ben, ne zaman onları bağışlaman için (hakka) çağırdımsa, parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerini başlarına geçirdiler, (küfürde) diretiler ve kibirlendiler de kibirlendiler.

8- Sonra ben onları, yüksek sesle (hakka) davet ettim. **9-** Sonra ben gerçekten hem açıkça hem gizlice onlara mesajı anlattım.

10- Rabbinizden bağışlanma dileyin, O çok bağışlayıcıdır.

11- (Rabbinizden bağışlanma dileyin) ki gökten üzerinize bol su yağdırsın.

12- Size mallar ve evlatlar versin, size bahçeler ve nehirler yaratsın.

13- Ne oluyor size, Allah'ın büyüklüğünden korkmuyorsunuz?

14- Hâlbuki O, sizi aşama aşama yarattı.

15- Görmediniz mi? Allah nasıl yedi göğü birbirine uygun olarak yaratmıştır. **16-** İçlerinde Ay'ı bir nur, Güneş'i de bir lamba yapmıştır.

17- Ve Allah sizi topraktan bitirdi. **18-** Sonra sizi ona iade ediyor. Ve bir daha oradan çıkaracaktır. **19-** Ve Allah, size yeri bir sergi yapmıştır. **20-** Ki bu yerin geniş ve değişik yollarında gidebilesiniz.

21- *Ve Nuh devamla dedi ki: Ey Rabbim! (Bu mesajlarıma karşı) bunlar bana isyan etti. Mal ve evladının kendisine zarardan başka hiçbir katkısı olmayana uydular.*

22- *Çok büyük bir tuzak kurdular. 23- Ve: Sakın ilahlarınızı terk etmeyin: Wed, Suva', Yağus, Ya'uk ve Nesri (*) terk etmeyin! Dediler.*

(*) *Sevgi ilahı, karanlıklar ilahı, yardım ilahı, savunma ilahı ve güç ilahı demek olup Arap putlarının adlarıdır. Bu beş putun her dilde isimleri ayrı olmakla beraber mahiyet itibariyle bütün pagan toplumlarda mevcuttur. Demek yedi bin yıl önce bu isimler ile Nuh kavminde böyle putların olması, kültürel ve zaman açısından pek mümkün gözüküyor. Müsteşrikler buna benzer evrensel ve arketipal manaları göz önünde bulundurmadıkları için Kur'anın Arapların bu beş putunun Nuh kavmine isnat etmesini kınamışlardır. Hâlbuki Kur'an'da her iki yerde de birinci derecede anlatılan eski Nuh ve tufanlar değil de son bin yılda yaşanan tufanlardır. Ve genel olarak arketipal mana esas alındığında, değil Nuh kıssasında; hiçbir kıssada hiçbir problem kalmaz.*

24- *Ve gerçekten çoklarını saptırdılar. Artık o zalimler için, sapıklıktan başka bir şey nasip etme!*

25- *İşte günahlarından dolayı suda boğduruldular, ateşe (cehenneme) sokuldular. Allah'a karşı kendilerine hiçbir yardımcı bulamadılar.*

26- *Ve Nuh dedi ki: "Ey Rabbim! Yeryüzü üstünde kâfirlerden hiç kimseyi bırakma!"*

27- *Gerçekten eğer sen onları bırakırsan, senin kullarını saptırırlar. Ve günahkâr nankör kâfirlerden başka doğurmazlar.*

28- *Ey Rabbim! Beni, ana babamı ve evime (gemime) mümin olarak gireni ve bütün inanmış erkek ve kadınları bağışla! Ve zalimlere helakten başka bir şey verme!*

Bahaeddin Sağlam